ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸர்வஜ்ஞ கூடஸ்தரான

நம்மாழ்வார் சிஷ்யரான

ஸ்ரீமந்மதுரகவிகள் அருளிச்செய்த

கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு

மூலமும்,

இதற்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்த

வ்யாக்யானமும்,

[illegible] பிள்ளா ரருளிச்செய்த

அரும்பத விவரணமும்.

இவை

சித்திரகூடம் - கந்தாடை

திருவேங்கடாசாரியரால்

பரிசோதிக்கப்பட்டு

ஸ்ரீ - புஷ்பரதசெட்டியாரவர்களால்

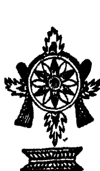
தமது

கலாரத்நாகர அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டன.

[illegible]மாரிவருஷம் [illegible]

சென்னபட்டணம்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

மதுரகவியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு.

அரும்பத விளக்கம்.

திருமந்த்ரார்த்த ப்ரதிபாதகங்களான திவ்ய ப்ரபந்தங்களை வ்யாக்யானம் செய்தருளுகிற பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை தம்முடைய பரமக்ருபையாலே *வேதத்துக்கோமென்னுமதுபோலுள்ளதுக்கெல்லாஞ் சுருக்காய திருப்பல்லாண்டுக்கும், *மந்த்ரமத்யமாம் பதம்போல சீர்த்த மதுரகவி செய்கலைக்கும், த்ருதீயபதார்த்த ப்ரதிபாதகங்களான மற்றுமுள்ள திவ்யப்ரபந்தங்களுக்குமுள்ள தாத்பர்யங்களை யறிந்து எல்லாருமுஜ்ஜீவிக்க வேணுமென்று திருவுள்ளம் பற்றி, அதில் த்விதீய பதார்த்த நிஷ்டா ப்ரதிபாதகமான கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பின் பொருளை யறிவிக்கக் கோலி,

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

வ்யாக்யாநம்.

“த்ரைகுண்யவிஷயா வேதா:” என்கிறபடியே தர்மார்த்தாதி ஸகல புருஷார்த்தங்களையும் யதாதிகாரம் விதிக்கிற வேதார்த்தங்களிலே நின்றார்கள் ஜீவர்கள்; அதாகிறது - வேதோப ப்ருஹ்மண த்வாராலே சேதனருடைய ருசிக்கு அநுகூலமாக தர்மார்த்தாதி க்ஷுத்ர புருஷார்த்தங்களையும், பரம புருஷார்த்த லக்ஷணமான மோக்ஷத்தையு முபதேசிக்கை.

ஸத்த்வ லக்ஷணத்தையும் ராஜஸ லக்ஷணத்தையும் அருளிச்செய்யவே, தாமஸ லக்ஷணமும் அர்த்தஸித்தமாகையாலே ப்ரதமம் ஸத்த்வ லக்ஷணத்தை யருளிச் செய்கிறார் (த்ரைகுண்யாதி - இருட்டா ரொருவராயிறு ஸ்ரீமதுரகவிகள்) என்னுமளவும். (இனி) இத்யாதி வாக்யங்களில ராஜஸ லக்ஷணமென்று கண்டுகொள்வது. அதில் ஸத்த்வ லக்ஷணம் விஷயமாக ஜீவர்களுக்கு மாழ்வார்களுக்கு முள்ளதொரு வாசியை யுபபாதிக்கிறார் (த்ரைகுண்யாதி) “த்ரைகுண்யவிஷயா வேதா நிஸ்த்ரைகுண்யோ பவார்ஜுந, நிர்த்வந்த்வோ நித்யஸத்த்வஸ்தோ நிர்யோகக்ஷேம ஆத்மவாந், த்ரைகுண்யவிஷயா வேதா:” என்றிறே ஸாஸ்த்ரம். இதையுட்கொண்டு (யதாதிகாரம் விதிக்கிற) என்றது. மேல் வாக்யவிவரணம் (அதாகிறதித்யாதி.) இப்படி யுபதேசித்தார் களோவென்ன, ஜீவர்களிற்றலையான ப்ரஹ்மாதிகள் ஐமை

"ப்ராஜாபத்யம் க்ருஹஸ்தாநாம்" என்று தொடங்கி, "ப்ராஹ்மம் ஸந்யாஸிநாம் ஸ்ம்ருதம்" என்று கேவலாஶ்ரமாநுஷ்டானங்களை ஐஶ்வர்ய விசேஷங்களுக்கு ஸாதனமாக வுபதேசித்து, "யோகிநாமம்ருதம் ஸ்தாநம் ஸ்வாத்மஸந்தோஷகாரிணாம்" என்று கைவல்யநிஷ்டருக்கு ஆத்மப்ராப்தியை யுபதேசித்து, "ஏகாந்திந ஸதா ப்ரஹ்ம த்யாயிநோ யோகிநோ ஹி யே । தேஷாம் தத் பரமம் ஸ்தாநம் யத்வை பஶ்யந்தி ஸூரய:" என்று நித்ய ஸத்த்வஸ்தர்க்கு பகவத்ப்ராப்தியை யுபதேசித்தானிறே ஸ்ரீபராசரபகவான். இந்த ருஷிகளிற் காட்டில் ஆழ்வார்களுக்கு நெடுவாசியுண்டு. எங்ஙனேயென்னில்; வேதாந்தார்த்தமாய் உத்தம புருஷார்த்தமான பகவத்ப்ராப்தியிலே நிஷ்டராய், பிறர்க்குபதேசிக்குமிடத்திலும் சாஸ்த்ரஸித்தமான ஐஶ்வர்யாதிகளையும் த்யாஜ்யமாக வுபதேசிக்குமவர்களிறே. இவ்விலக்ஷண புருஷார்த்தத்தினுடைய காஷ்டையான ததீய சேஷத்வத்தளவிலே வரப்புகுராநின்றார் ஸ்ரீமதுரகவிகள்.

ருனே சொன்னானென்று காட்டுகிறார் (ப்ராஜாபத்யமித்யாதி) ப்ராஜாபத்யம் - ப்ரஜாபதிலோகம்; ப்ராஹ்மம்—ப்ரஹ்மலோகம். "ஏறியும்" "அண்டக்குலம்" என்கிற பாட்டுக்களையும் "ஒருநாயகம்" முதலான திவ்யஸூக்திகளையும் நோக்கி வாசியை யுபபாதிக்கிறார் (வேதாந்தார்த்தமித்யாதி.) ஆழ்வார்களிலு மிவருக்குண்டான ஏற்றங்காட்டுகிறார் (இவ்விலக்ஷணேத்யாதி) ததீய சேஷத்வத்தளவிலே—ததீயசேஷத்வ

இவர்க்கிவ்வேற்றம் வந்தபடி யெங்ஙனே யெனனில்; ஆழ்வார், *பொய்ந்நின்ற ஞானந்துடங்கி, "அவாவற்று வீடுபெற்ற" என்னுமளவும் செல்ல வநுஸந்தித்தவிடத்தில் ஆழ்வார்தமக்கு புருஷார்த்த காஷ்டையாக வபிமதமான ததீயசேஷத்வத்தைப்பற்றுகிறார். "ஆஸா[illegible]விமுக்தமான வர்த்தமே ஸாக்ஷிகருக்கு பரிஹாரம்" என்னுமிடம் மஹாபாரத ஸாரமான ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமாத்யாயத்திலே சொல்லிற்றிறே; ஸ்ரீஷ்மர் பக்கலிலே ஸகலார்த்தங்களையும் குறைவறக்கேட்ட யுதிஷ்டிரன், "இவர், தமக்கு[illegible]மாக ஸ்வீகரித்த தத்வஹிதங்களே நமக்கு [illegible]" என்று நினைத்து, "கோ[illegible] [illegible]" என்றுகேட்க, "[illegible]" என்று தன்னுடைய ருசிபரிக்ருஹீதமான வர்த்தத்தை யுபதேசித்தானிறே; திருபுராதேவியாரை வந்மாண வ்ரா[illegible]த்தாலேயோ "எம்பெருமானே யாரு யணீ

(ஆழ்வார்தமக்கு) முழுச்சொல்லு. (ததீயசேஷத்வத்தை) என்றவனந்தரம், மயூரகவிகள் என்று கூட்டிக்கொள்வது. ஆழ்வார்க்கபிமதமானால் இவர்க்கத்தைப் பற்றவேண்டுமோ வென்ன (ஆஸா[illegible]ரதி.) ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமா த்யாயத்திலே சொன்னவ்யாரமேதென்ன; (ஸ்ரீஷ்மர்[illegible]ரதி) "ஆசா[illegible] ருசிபரிக்ருஹீதமான அர்த்தமே பரிஹாரம்" என்னுமதுக்கு ஸம்வாதமாக வோரைதிஹ்யம் அருளிச்செய்கிறார். (திருபுராதேவியா ரித்ரதி) [illegible]

யன் என்று நீங்கள்பற்றிற்று" என்ன, "அதுவொன்
றுமன்று, எம்பெருமானுர் காடிச்சால் மூலையில்
தேவதையை யாச்ரயித்தாராகில், அதுவே யெங்க
ளுக்கு மாச்ரயணீய வஸ்துவாகக் கடவது" என்
றாள்; அந்தந்யாயத்தாலே ஆழ்வார், தமக்கும் தஞ்ச
மாக நினைத்திருக்கும் ததீயசேஷத்வத்தையே யிவ
ரும் தமக்கு புருஷார்த்தமாக வ்யவஸித்திருர்.

இதுதான் ராமாயண புருஷர்களில ஸ்ரீசத்ருக்
நாழ்வான் பக்கலிலே அனுஷ்டானசேஷமாகக் காண
ப்பட்டது. எங்ஙனேயென்னில்; "வேதவேத்யே
ணார்த்தமாக ப்ரவ்ருத்தமான ஸ்ரீராமாயணத்தில், ரா
மாயணபுருஷர்கள் நால்வரும் பஞ்சவர்ணாப நார்த்த
மாக வவதரிக்கையாலே, நால்வரும் நாலர்த்தத்தை

மூலே—ஏகான்யதிக்கு; அவ்விடத்துக்கு தேவதை - ருத்ரன. அவனை யிப்படிசொன்னது பேர்சொல்லவும் அஸஹ்யமாகை யாலே. உக்தத்தை ப்ரசுரோபயோகி யாக்குகிறார் (அந்த ந்யாயத்தாலே யித்யாதி.)

கீழ் ப்ரமாண முகத்தாலும் இதிஹாஸ முகத்தாலும் ஸி த்தித்த வஸ்த்தில் அனுஷ்டானமுங் காட்டுகிறார் (இதுதானி த்யாதி.) அனுஷ்டானசேஷம் என்றது - ஸமாப்திஸ்ரமி; இத் நால் செய்தற்றதென்றபடி. ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வானனுஷ்டானக்தா னுபாதேயமானபடி யென்னென்ன; (வேதவேத்யே ணேத்யாதி) பஞ்சவர்ணாப நார்த்தமாக நால்வருமவதரிக்கையாலே ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வானனுஷ்டான முபாதேயமென்று கருத்து. அன-

யனுஷ்டித்துக்காட்டினார்கள். "கர்தா காரயிதா வஶீ" என்கிறபடியே அனுஷ்டிப்பிக்கைக்காக, "ஒருவன் சொல்லிற்றை யொருவன் செய்யக்கடவன்" என்கிற முறை வேறாகவழிந்து கிடக்கையாலே பித்ருவசந பரிபாலநாதிகளாலே ஸாமாந்யதர்மத்தை யனுஷ்டித்தார் பெருமாள்; "பித்ருவசந நிர்தேஶாத்," "ஸத்யவசநாத்" "ஸுக்ரீவவசநாத்", என்றிறே யிவரனுஷ்டானம். "நிருபாதிக சேஷியைக் குறித்து சேஷபூதன் கிஞ்சித்கரித்துத் தானுளனாகக்கடவன்" என்கிற விசேஷதர்மத்தை யனுஷ்டித்தாரிளையபெருமாள்; "குருஷ்வ மாமநுசரம்," "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" "ஸஹ்ராத்ருத:" இத்யாதி; "ராஜ்யஞ்ச தவ ரக்ஷேயம் அஹம் வேலேவ ஸாகரம் । ப்ரதிஜாநீஹி மே வீர ராகவம் வீரமோக்ஷஸா" என்கிறபடியே நி

கர்பீஜவண, ப்ரபு: - வஶீ:, ஸம்ராஜயத - ப்ரவர்த்திப்பித்தான். மற்றைமூவர்படியுமன்றிக்கே, ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வான் படியை அனுஷ்டிக்கைக்கு நியாமகமென்னென்கிற சங்கையிலே, இதுவே பரமதர்மமென்று அருளிச்செய்யத் திருவுள்ளம்பற்றி, தாரதம்யங் காட்டுகைக்காக ப்ரயோஜன கதன த்வேந பெருமாள் ப்ரகாசிப்பித்த அம்சமின்னதென்கிறார் (கர்தாவித்யாதி.) முறை — மர்யாதை. அனுஷ்டித்தா ரென்கைக்கு ப்ரமாணங்கள் (பித்ருவசநேத்யாதி) ராமாநுஜ வஸிஷ்டாநந்த ப்ரமாணமாகக் காட்டுகிறார் (குருஷ்வ மாமித்யாதி.) இளையபெருமாள் வ்ருத்தியைக்காட்டுகிறும் ஸ்ரீ[illegible]

வைசிஷ்டித்தடிமைசெய்கை யன்றிக்கே, "சேஷியுகந்த வடிமையே சேஷபூதனுக்கு கர்த்தவ்யம்" என்னு மிடத்தை யனுஷ்டித்தார் ஸ்ரீபரதாழ்வான். தன் செல்லாமையைப் பாராதே சேஷியுடைய ஹ்ருதயத்தைப் பார்த்து, "[illegible] ஹ்ருஷ்ட:" என்று ப்ரீதியோடே மீண்டானிறே. [ராஜ்யஞ்ச [illegible]] "[illegible]" என்கிற படியே; உம்முடைய ரக்ஷணம்பண்ணுகை யன்றிக்கே உம்முடைய ராஜ்யத்தையும் ரக்ஷிக்கக்கடவேன். எனக்கு தாஸ்யம் ஸ்வரூபமானாலும்மாலென்னை மீறவொண்ணாதுகாணும். [[illegible]] கடலுக்குக் கரை சேஷமா யிருக்கச் செய்தேயும் கரையை யதிக்ரமிக்க மாட்டாதிறே கடல்; அப்படியே "நீர்பெரியீர்" என்று உம்மாலென்னை விஞ்ச

தாழ்வானுடைய வனுஷ்டானத்துக்கு வைலக்ஷண்யங் காட்டுவதாக, இளையபெருமாள் படிக்கு ப்ரமாணங் காட்டுகிறார் (ராஜ்யஞ்சேத்யாதி.) ப்ரீதிக ஸந்தர்பணபூர்வகமாக வ்யாக்யானம் (ராஜ்யமித்யாதி) சகாரத்தை அனுக்தஸமுச்சயமாக்கி அர்த்தம் (ரக்ஷேத்யாதி.) "த்வராஜ்யஞ்ச ரக்ஷேயம்" என்கையாலே ஸாக்ஷாத்தோன்றுகையால் சேஷபூதனான நீ யென்னை ரக்ஷிக்கையாவ தென்னென்கிற ஶங்கையிலே, ரக்ஷேயம்-என்கிற லிங்க ஆவஶ்யக கார்யகர்த்தவ்ய நிமந்த்ரணத்திலே யாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (எனக்கித்யாதி.) மீறவொண்ணாது — அதிக்ரமிக்க வொண்ணாது. ரக்ஷியாதே போகேனென்கை. இதுக்கு உபபத்திபரமான ஶ்லோகாந்தரத்துக்கு

வொண்ணுதுகாணும். [ப்ரதிஜ்ஞா நாதி] நானிப்படி ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகிறேன் [தைவீர] ஒருகோழை முன்னேயோநான் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணிற்று; ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணில் அத்தைத்தலைக்கட்டித் தரவல்ல ஆண்பிள்ளைத் தனமுடைய வும்முடைய முன்னேயன்றோ. [ஸாஹஸ்ரவஷ] இப்படிச்செய்திலேனாகில், உம்முடைய ஸந்நிதியில் வஸிக்கப் பெறுதொழிகையு மன்றிக்கே உம்முடைய ராஜ்யத்திலும் வஸிக்கப் பெறுதவனாகிறேன். [வீரலோகஸாக] உம்மை முடிசூடி யனுபவிக்கப் பாரித்து அது பெறுதே

ஸாவம் (கடலுக்கித்யாதி வாக்யத்வயமும்.) ராம என்னுதே, "வீர" எனறதற்கு ப்ரதிஜ்ஞாநிவஹணம்பண்ணவில்லையோ வென்கிற சங்கா பரிஹாரபரமாக தாத்பர்ய மருளிசசெய்கிறார் (ஒருகோழை இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே) கோழை—அஸமர்த்தன. இபபடி சதுர்வஸியும் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணவில்லையோ வென்கிற சங்கைக்கு உத்தரமாக தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இப்படியித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே) இதில் 'ஸோஹம் ஸாஹஸ்ரவஷ' என்றுகூட்டி அஸத்தாகக்கடவனென்று பொருளாக்கி, இதுக்குதாத்பர்யம் (இப்படிச்செய்திலேனித்யாதி.) வர்த்திக்க பபெறுதவனாகிறேன் என்கையாலே-அஸத்வனாகிறேனென்று கருத்து. (வீரலோகஸாக்ஷவெயஷ) என்று கூட்டி, வீரபடுத்தை சதுர்வஸிபரமாக ஸாவம் (உம்மை இத்யாதி) யுமா, "வீரலோக ஸாக்ஷாத்வம்" என்று ஒருவாக்யமாய், ப்ரதிஜ்ஞையைப்பண்ணிச், செய்யாத பாவமேன் லோகமடையக் கடவேனல்லேனென்று ஸாதாரணமாகையாலே, நானும்செய்

போனு லக்ஷ்மணன் புக்கலோகம்புகுகிறேன், என்கிற படியே நிவர்த்தித்தடிமைசெய்கை யன்றியே, "சேஷியுகந்தவடிமை செய்யக்கடவன்" என்னு மித்தை யனுஷ்டித்தார் ஸ்ரீபரதாழ்வான்; தன் செல்லாமை யைப் பாராதே, சேஷியி னுடைய வாக்யத்தைப் பார்த்து, "ஆஜ்ஞாப்ரோஹார்யம் ஹ்ருஷ்ட:" என்று ஸ்ரீபாதுகை யோடே மீண்டானிறே; இப்படி யிருக்கிற விவனை யல்ல தறியாதே யிருக்கையாலே, ஸ்வசேஷத்வ காஷ்டையான ததீய சேஷத்வத்தை யனுஷ்டித்தான் ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான்; ஸ்ரீதாஶரதா க்ஷேத்ரஜ்ஞ ஹ்ருஷ்டோதந

யாவிடில் அவன் லோகத்தையடைந்து தேவர் ஸந்நிதியி லும் ராஜ்யத்திலுமிராதே போகக்கடவே னென்று சபதம் பண்ணுகிறதாக தாசரதி மருளிச்செய்கிறார் (இப்படி யி த்யாதிவாக்யத்தாலே) புக்கலோகம்—புக்கடவலோகம். "நசைவ வேதாகாக்ஷணேஷு" என்ற விளையபெருமாளுக்கு வீர ஸ்வர்க்கமனுஷ்டேயமாகையாலே, ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணின வசனத் தைப்பண்ணாவிடில் வீரஸ்வர்க்கத்தை யடையாதவனாகக்கடவே னென்ற சபதமிவர் ப்ரதிஜ்ஞைக்குச்சேராது; ஆகையாலே, உபாயன்புக்க லோகமென்று வ்யாக்யானஞ் செய்தாரொன்று முண்டுகொள்வது. இது சேஷியுகந்த வடிமையென்கைக்கு ஸூசகமென்னென்ன (தன்செல்லாமை யித்யாதி.) தனசெல் லாமை—ராமவிரஹம் ஸஹியாமை. உக்தத்தை ஹேது வாக்கிக்கொண்டு ஸ்ரீபரதாழ்வான் படியைக்காட்டுகி றார். (இப்படி யித்யாதி.) உதாஹரண ப்ரமாணம் (ஸுதே

த்யாநவம் ஸத்ருக்நோ நித்ய ஸத்ருக்நோ நீதஸ்ஸ்ரீ தி
வர்தஸ்ஸதம்". [ஶத்ருக்நா] என்கிறவசனமான நிஷேத
சத்தாலே போகிறவிடத்தில் தனக்கொரு ப்ரயோ
ஜன முண்டாயாதல, இங்கே மாதாக்களைக் கேள்வி
கொள்ளுதல், அவனையொழிய ஜீவிக்க மாட்டாத
படியாலே போனு னென்கை. [ராமாநுகமநே] யு
யாஜித்தழைத்ததவனை யாகையாலேபோக்கி லுஜே
ஸூதையு மவனுக்கு ; இவனுக்கல னுஜேஸூதனுய்ப
போனுனென்கை. [ஸாகேத] சக்ரவர்த்தியும் து
ஞ்சி, பெருமாளும் ராஜ்யத்தைப் புகட்டுப் போய்,
இளையபெருமாளும, "தொடர்ந்து அடிமைசெய்ய

த்யாதி) இந்த ஶ்லோகார்த்தவணைநத்தை (ஶத்ருக்நாவென்கிற என்று
தொடங்கி, எம்பெருமானு ரருளிசசெய்தார்) என்னு மள
வும். வாத்தமான நிஷேதசத்தாலே யிவருடைய மமன கர
லமு மேகமாகத் தோன்றுகையாலே, ஸ்ரீஸத்ருக்நாழ்வான்
மமனத்துக்கு விளம்ப நிவ்ருத்தி தோன்றுகையால விளம்ப
ஹேதுக்களை வ்யாவர்த்திப்பித்துக கொணடு, தந்நிவ்ருத்தியை
யுபபாதித்து மமன ஹேதுவையும் சொல்லுகிறுர் (ஶத்ருக்நா
வென்கிற இத்யாதி) குலம்—க்ருஹம்; யுபாஜிதகுலம் என்
னுதே, "மாதுலகுலம்" என்றதுக்கு தாத்பர்ய மருளிச்செய்
கிறுா (யுயாஜித்தித்யாதி.) அவனே - ஸாதாழ்வானே. "ஸூஜ்ஞ
ஸாணை" என்கிற யாதுவையுட்கொண்டு ஸாதபதகாத்பர்யம்
(சக்ரவர்த்யு மித்யாதி.) துஞ்சி—நசித்து. 'ராஜ்யத்தைப் பு
கட்டுப்போய்' என்று, (துஞ்சி) என்றவனந்தரம் சொல்லு
கையாலேஸ்ரீஸாதாழ்வான் ப்ரஸாதநத்தாரேஷுவ"என்று

வேணும்" என்றுபோய், சத்ருக்நாழ்வானும் "நின்னை
யல்லதறியேன்" என்றிருக்கும் தசையிலும் ராஜ்யத்
தை ஹரிக்கக்கடவ னென்றோ யிற்று ஸ்ரீவஸிஷ்ட ஹக
வான் திருநாமம் சாற்றிற்று; "ஹரத இதி ராஜ்யஸ்ய
ஹரணாத்" என்றுனிறே சதாநீகன். [தஷா] இருவரும்
ராஜபுத்ரர்களாய் நக்ஷத்ர ஸௌக்யமு முண்டானுல் பிரி
த்து முஹூர்த்தமிட்டுப்போகை ப்ராப்தமாயிருக்க
அவன்போனதுவே முஹூர்த்தமாகப் போனு னெ
ன்னை. "முஹூர்த்தா" என்றதிலே அபிப்ராயமன்றோ

கொண்டு மீளுவரோவென்னும் தசையாலே ஸ்ரீ சித்ரகூட
த்தளவுஞ்செல்ல, பெருமாள் ராஜ்யத்தை யிவன்மேலே பு
கட்டுப்போன தப்போதென்று கருத்து. நின்னை என்றது—
ஸ்ரீ பரதாழ்வானை. த்ரிகாலஜ்ஞனாகையாலே யிப்படி திருநா
மஞ்சாற்றினுனென்று கருதது. இப்படித் தாமருளிச்செய்த
தற்கு ஸம்வாதங் காட்டுகிருர் (ஹரத இத்யாதி) ப்ரகாரா
ந்தரேண வருகிறகாலஸௌக்ஷசங்கையைபரிஹரித்துக்கொண்டு
ஸ்வாபிப்ராயம் (இருவரும் இத்யாதி) பாரதந்த்ர்யத்தாலே போ
னுனென்றபடி. "புஷ்யே ஜாதஸ்து பரதஃ" "ஸார்ப்பே ஜா
தௌ து ஸௌமித்ரீ" என்றவசனங்களை யுட்கொண்டு (நக்ஷத்ர
ஸௌக்யம் என்றது) இப்பாரதந்த்ர்யம் "முஹூர்த்தா" என்கிறவிடத்
திற்றானே சொல்லலாமே என்று சங்கித்து, சௌபரிவதந
ந்யாயத்தாலே பரிஹரிக்கிருர் (முஹூர்த்தேத்யாதி.) அங்கு ஸ
தாரீ நிவ்ருத்தியும் இங்கு அஹங்கார நிவ்ருத்தியுமாகச் சொல்
லுகைக்குக் கருத்து - முன்துற அஹங்கார நிவ்ருத்தி சொல்
லத்தக்கதான மமதா நிவ்ருத்தி அபிப்ராயமாகையாலே,

"தஹா" என்றதென்னென்னில்; அங்கு - மமதாநி வ்ருத்தியைச் சொல்லிற்று; இங்கு - அதுக்காஶ்ரய மான அஹங்கார நிவ்ருத்தியைச சொல்லுகிறது; ஆகையாலே புனருக்திதோஷமில்லை; சேஷத்வவிரோதி யிறே யிரண்டும். [ஊநவம்] அவமில்லாதது இவ னுக்கேயிறே. அவமாவது-உத்தேஶ்யவிரோதியிறே. இவ்விடத்தில் அவமாவது-ராமபக்தி. இத்தைப்பாப மென்னப்போமோ வென்னில்; பாபத்தில் புண்யம் நன்றாயிருக்க மோக்ஷவிரோதி யாகையாலே புண்ய மும், "ஸுக்ருததுஷ்க்ருதே விதூய" என்று பாபசப்தவாச்யமாயிற்றிறே; ஆகையாலே, ஸாதானு வ்ருத்தியாகிற உத்தேஶ்யவிரோதியாகில் ராமஸௌந்த

'தஹா' என்றதற்கு ப்ரயோஜனம் விசியாதென்று கண்டு கொள்வது. மமதாநிவ்ருத்தி சொன்னாற்போதாதோ, அஹங் கார நிவ்ருத்திசொல்லவேண்டுமோவென்ன அருளிச்செய்கி றார் (சேஷத்வாதி.) லக்ஷ்யமாணதைத்திருவுள்ளம்பற்றி அதி னர்த்தத்தை யருளிச்செய்துகொண்டு விசராகிறார் (அவ மில்லாத இத்யாதி.) அவபதார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (அவமா வதித்யாதி) அஹங்காரமமகார நிவ்ருத்தி சொன்னபோதே பாபநா ஸித்வம் ஸித்தமன்றோ, ப்ருதக்சொல்லவேண்டுமோ வென்னவருளிச்செய்கிறார் (இவ்விடத்திலித்யாதி) ராமபக்தி உத்தேஶ்ய மென்னலாயிருகக, உத்தேஶ்யவிரோதியாக்கிச் சொ ல்லப்போமோவென்கிற சங்கையை அனுவதித்து த்ருஷ்டாந்த ஸஹிதமாக பரிஹரிக்கிறார் (இத்தையித்யாதிவாக்யத்ரயத்தாலே.)

ரூத்தில் கால்தாழுமதுவும் வாவஶா மித்தனையிறே; "ராமெவு ஶாஷஶாகாஷீஃ" என்று ராமாநுவுத்திக்கு இடைச்சுவராகச் சொல்லிற்றிறே; ஸாதாநு வுத் திக்கு இடைசசுவமொன்னு மிடஞ்சொல்ல வேண் டாவிறே. [ஶத்ருலு] பிள்ளைகளுடைய ஸங்நிவே சங்களைப்பார்த்துத் திருநாமம்சாற்றுகிற ஸ்ரீவஸிஷ்ட ஸமவான் பெருமாளை, கண்டாரை அழகாலே துவ க்க வல்லராகத் தோற்றுகையாலே "ராமன்" என் றும், இளையபெருமாளுக்கு கைங்கரூமேகிரூபகமா கத் தோற்றுகையாலே "லக்ஷ்மணன்" என்றும் திருநா மஞ் சாற்றினாற்போலே, இவருடைய ஸங்நிவேஶத் தைக்காணவே ஶத்ருக்கள் மண்ணுண்ணும்படி யிருக்கையாலே "ஶத்ருலு" என்கிறதிருநாமஞ்சாற் றினன். [நித்ருஶத்ருலு] பாஹ்ரு ஶத்ருக்களை யன்றிக்கே ஆந்தரஶத்ருக்களான இந்திரியங்களைஜயித் திருக்குமென்கை. அவவிந்திரிய ஜயத்தினெல்லை எவ் வளவென்னில்;-"பாலஶாஜ்ஞீ வீதாவஹாரிணஃ" என்கிற ராமஸஎாதூரூத்திலும், துவக்குண்ணு தொ

ஸஎாதூத்தில் கால்தாழ்கையே (ராமஸகதி) இது ஸாதாநு வுத்திக்கு விரோயியென்னுமிடததைகிம்புநா நூயத்தாலே ஸாயிக்கிருர் (ராமெஶாஷிக்ாதி.) இடைச்சுவர்—வுதிவ நமகம். அவுாவிஷயவுாவண்யமாகிற அதிஷ்டத்தை யதா தியாக ஜநிப்பிக்கையாலே, நித்ருஶத்ருவென்று-இந்திரியங்க ளாக வருளிச்செய்கிருர்(பாஹ்யதாதி) "ஶத்ருவுஹத்ரு ஶாஷெ" என்றும், "ராமஶோவாஙாஷிதயாஃ"என்றும் இருககக, ஸஎாதூத்தில் துவக்குண்ணுமைசொல்லக்கூடுமோ வென்ன

ழிகை. அதாகிறது – பெருமாளைப்பற்றும்போதும், தன்னுகப்பாலே யாதல், அவருடைய வைலக்ஷ ண்யத்தாலே யாதலன்றிக்கே, "தனக்குசேஷமான விவனுகந்த விஷயம" என்று பற்றுகை. [நீதம்] ராஜாக்கள போம்போது உடைவாள் மற்றொன்று கொண்டுபோமோபாதி அவன் கொண்டுபோகப் போனன். ஸ்வரூபத்துக்கு ஸ்வரூபானுபந்திகளோட்டை ஸம்யோகம் உபயநிஷ்டமா யிருக்குமிறே. அதுபோ லன்றிக்கே ஜாதி குணங்களோபாதி போனன்.

அருளிச்செய்கிறார் (அதாகிறதித்யாதி.) 'ஸாகேதம் ஜகாம' என்று சொல்லாமல 'ஸாகேதநீத:' என்று ஸாத கர்த்ருக நயனக்ரியா கர்மம் சொல்லுகையால ஸாதஸ்ய: கர்த்தா வென்று ஸாதாழவானுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யமும் ஸ்ரீமதுரகவியாழ வானுக்கு அவிஸ்வாதந்த்ர்யமும் தோற்றுகிறதென்று அரு ளிசெய்கிறார் (ராஜாக்களித்யாதி.) கீழ அஹங்கார மமகார நிவ்ருத்தி சொன்னபோதே பாரதந்த்ர்யம் ஸித்தமாகையாலே இட்பகுத்துக்கு அவிஸ்வாதந்த்ர்யம விவக்ஷிதமென்று கரு த்து. உடைவாள — அரைப்புடைவையிலே சொருகுகிற ஆயுதம். உக்தபாரதந்த்ர்யத்தின் எல்லைநிலங் காட்டுவாராக, உக்தத்தை வ்யாவர்த்திப்பித்துக்கொண்டு அதிலும் அதிசயங் காட்டுகிறார (ஸ்வரூபத்துக்கித்யாதி) உபயநிஷ்டமென்றது — உபயாதீனமென்றபடி. இத்தால் - அந்யதராரால் விடப் போகாதெனகை. ஸ்ரீ திவ்யாபரணங்க: என்றதற்கு, ஸாகேத ஸ்ரீதிபுரஸ்த்ரீ: என்றாய், ஸாதனலே ஸஹாமதனய்ப் போனனென்று அர்த்தம் சொல்லுமளவில், கீழ்ச்சொன்ன சத்ருக்னபாரதந்த்ர்யாதிகளுக்கு விரோதமாகையாலே, ஸ்ரீமத்த்ர

[ஸ்ரீ கிவாஹநாராஜகஃ] "ஜ்யேஷ்டா நுவதிஷ்க தஷ்ஷ்ய" என்று போனானல்லன்; "சுஹம்ஸஷ்ஜ்ஞரிஷ்யதி" என்று போன விளையபெருமாளைப்போலே, போன விடத்திலே ஸஷ்ஷெஷவ்ருத்தியும் பண்ணலாம்" என்று பாரித்துக்கொண்டு ஸ்ரீ திவெ்யரிக்கபோனான். படைவீட்டிலிருந்தால் பலருமுண்டாகையாலே விழுக்காட்டோபாதியிறே ஸிஷிப்பது. "நீதஃ" என்கையாலே - ஸேஷக்ருத்தி லவிதஞனுயிருக்கக்கடவன்; ஸ்ரீ கிவாஹநாராஜகஃ என்கையாலே - ஸாரூபா நுரூபமான வ்ருத்தியிலே வைதந்யயுக்தமான யஜீங்களோடே கூடியிருக்கை; "படியாய்க்கிடந்துன் பவளவாய்காண்பேனே" என்றிறே அவ்.

வாஹநராஜகஃ என்று விவக்ஷித்து, ஸ்ரீ தியாலே ஸேவிக்கப்பட்டானென்று அபிப்ராயமருளிச் செய்கிறார் (ஜ்யேஷ்டாநுவர்த்தி ந்யாதி.) இத்தால் - கீழ்ச்சொன்ன பாரதந்த்ர்யம் ... மென்று கருத்து. நீதஃ என்று சொல்லியிருக்க, ஸ்ரீ கிவாஹநராஜகஃ என்று சொல்லக் கூடுமோவென்ன; அருளிச் செய்கிறார் (நீத இத்யாதி) (இருக்கக் கடவன) என்ற வாக்யம் 'என்றபடி' என்று சேஷம். (இருக்கை) என்ற வாக்யம் 'என்றபடி' என்று சேஷம். இதற்கு ப்ரமாணம் (படியாய் இத்யாதி) [கீழ் 'அநவஃ' என்றதற்கு ஸளர்தாத்யத்தால் ராமஹ க்ருஹிதனென்றபிப்ராயமாக்கி, இதற்கு ஹேதுவாக 'நித்யஸ்ய ரூஜ்ஞஃ' என்றதை யுட்கொண்டு, இவ்விரண்டாலும் பெருமாளிடத்திற்காட்டிலும் ஸ்ரீ ஹரதாழ்வானிடத்தில் ஸௌஹ்ருதாதிஸயந்தோற்ற வ்யாக்யானம் செய்தருளினார்] இனி, இவ்விரண்டு படித்தாலும் பாவநகஸ ஸௌஹ்ருதங்கள்

யுக்தர்வார்த்தை. "கநவஂ, நிக்ஷ்ரஸத்ரூஹ்வஂ" என்று-பாவகக்ஷத்தாலும், ஸௌஹார்த்தையாலு மவனையே பற்றினு னென்னவுமாம். "கநவஂநிக்ஷ்ரஸத்ரூஹ்வஂ" என்றதுக்கு ப்ரயோஜன மென்னென்னில்; "ஸ்ரீ ஸத்ரூஹ்வாழ்வான் பெருமாளுக்கு நல்லனுனபடி, அவனை யல்லதறியாத ஸ்ரீ பரதாழ்வானை யல்லது

பெருமாளிடத்திற் காட்டிலும் ஸ்ரீபரதாழ்வா னிடத்திலே தோற்ற அபிப்ராய மருளிச்செய்கிறார் (கநவ ஐத்யாதி) அநவபதத்தால் ராமவிஷயத்தில் பாவகப்ரயுக்தமான மஹநீயதையாலே வருகிற ப்ரீதிரஹிதனென்று தோற்று கையாலே, பரதவிஷயத்தில் பாவகாதிஶயந் தோற்று கிறதென்று கருத்து. 'நிக்ஷ்ரஸத்ரூஹ்வஃ' என்று ராமஸௌந்த ர்யத்தில் கண்வையாமையாலே, இங்கு கண்வைத்தவ னுக்கு ஸௌஹ்ருதாதிஶயந் தோற்றுமெனறுகருத்து. 'கநவஃ' என்றதுக்கு ராமப்ரீதிரஹிதஃ என்றும், 'நிக்ஷ்ரஸத்ரூஹ்வஃ' என்றதுக்குராமவிஷயத்தில் கண்வையானென்றும் †சொல் லககூடுமோ? "கதாநுஹாஸஸௌஷ்ர்யாதி ஸாகேதநஹோத்ரா । ஸத்ரூஹ்வேநஸவீரேண கயாஸாவஸாநந" என்கிற படியே பெருமாளுக்கு ஸத்ரூஹ்வனிடத்தில்ப்ரீதியுண்டாகையாலே யிவருக்கும் அவரிடத்தில் கண்வைக்க வேண்டுகையாலே இவ்விரண்டு படித்துக்கும் பொருளில்லாமையால் ப்ரயோ ஜனமில்லையென்று முன்புள்ள முதலிகள்கேட்க; அதற்கு எம்பெருமானு ரருளிச்செய்த ஸ்ரீஸூக்தியை, இங்கும் அந்த ஶங்கையை பரிஹரிக்க வேண்டுகையாலே, ஸவாதஶாக வரு ளிச்செய்கிறார் (கநவஃ என்றுதொடங்கி, அருளிச்செய்தா

† "ப்ரமேயமென்" என்றும் பாடம்.

வேறொன் றறியாதபடியானான்" என்று எம்பெருமானருளிச்செய்தார். இதுவே ப்ரயோஜநமானால், சொன்னமிகையெல்லாம் பொறுக்குமிறே; ஆக, இப்படி ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வாரைப்போலே யிருப்பாரொருவராயிற்று ஸ்ரீபட்டர் கவிகள்.

இனியிவருக்கு தந்தியருளுகிற ராமிடத்தில், ஸமவஸ்தானத்திலே விஷயீகரித்தும், தமிஷயத்

சொன்னுமளவும்.) இத்தபரிஹாரத்துக்கு ஸ்ரீஸாதாழ்வாரை யிட்டு பாஸுரஸ்ருதியுண்டாகிலும் நேரோ ராமவிஷயத்தில ஸக்தி யில்லையென்றும், கண்வையானென்றும் தாத்பர்யம். (சொன்னமிகையெல்லாம் பொறுக்குமிறேயென்றது) பெருமானுக்கு நல்லனான ஸ்ரீஸாதாழ்வாரை யல்லது அறியாதிருக்கையாலே "ஸுகவம் நிஸ்ஸந்தேஹம்" என்று சொன்ன மிகையெல்லாம் பொறுக்குமென்றபடி; இத்தால்—ஈஸ்வர விஷயத்தில் கண்ணழிவற்றபக்தியுடையீர் அபிமாநத்திலே யொதுங்கி அவர் திருவடிகளே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமென்றத்யவஸித்திருந்தபேர், "திரிதந்தாகிலும்" என்கிறபடியே ஈஸ்வரனுக்கு மிகவும் ப்ரியவிஷயராவ ரென்றதாயிற்று. ஆக விவ்வளவும் வரவக்த்ருவைலக்ஷண்யமருளிச்செய்தார். இனி, வைலக்ஷண்யாதிர கயநமுவெந ப்ரதிபாத்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இனி இத்யாதி.) (உஜ்ஜீவராமிடத்தில்) என்றதற்கு (அத்யவஸித்து) என்றதோடே ஸம்பந்தம். ஸமவஸ்தானத்திலே என்றது-ஸமவஸ்தானம் ஸ்ருஷ்டியுள்ள மாத்ரங்கொண்டென்றபடி. தமிஷயத்திலே யிப்போதென்றது—இவ்விஸூதியிலிருக்குங்காலம். ப்ராப்திதசையில் என்றது - மோக்ஷதசையி லென்றபடி.

திலே யிப்போதவமாஹிப்பித்தும் பகவதநுஸந்தா
நத்தாலல்லது செல்லாத தசையிலே "போதயந்த:
பரஸ்பரம்" என்கிறபடியே போதுபோக்குகைக்கு
உசாத்துணையாயும், "யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ்ஸந்தி
தேவா:" என்கிறபடியே ப்ராப்திதஶையில் பகவதநு
பவ ஸஹகாரிகளாயும், இப்படி பஹுமுகமாக
வுபகாரத்தாலே ஸர்வாவஸ்தையிலும் ததீயரை உ
த்தேஶ்யரென்றத்யவஸித்து, தமக்கு வைஷ்ணவவிஷ
யீகாரத்துக்கு முன்பே அஜ்ஞாதஜ்ஞாபந முகத்தாலே
பகவத்விஷயத்திலே மூட்டின மஹோபகாரகரான
வாழ்வார்தம்மையே பற்றுகிறார்.

முதற்பாட்டு.

கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பினாற்கட்டுண்ணப்
பண்ணியபெருமாயனென்னப்பனி
லெண்ணித்தென்குருகூர்நம்பியென்றக்கா
லண்ணிக்குமமுதூறுமென்னாவுக்கே.

ப்ரதிபதம்.

கண்ணி	முடிகளையுடைய
நுண்	நேரியதாய்
சிறு	சிறியதான
தாம்பினால்	கயிற்றினாலே
கட்டுண்ணப்பண்ணிய	தன்னை பந்தயோக்யமாம்படி பண்ணின
பெருமாயன்	நிரதிசயாஶ்சர்யயுக்தனான
என்னப்பனில்	எனக்கு ஸ்வாமியான ஸர்வேஶ்வரனிற்காட்டில்

நண்ணி	ஸ்ரீ திபூர்வகமாக
தென்	தெற்குத்திக்கிலே யிருக்கிற
குருகூர்	திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான
நம்பியென்றக்கால்	ஆழ்வார்திருநாமத்தைச் சொன்னால்
என்னுவுகசே	என்னுடைய ஜிஹ்வைக்கே
அண்ணிக்கும்	தித்திக்கும்
அமுதூறும்	அமுதூற்றுமாறுதேசிற்கும்.

ஸ்ரீவசனம்.

முதற்பாட்டில், ஆழ்வாருடைய நிரதிசயஸௌஹார்த்தையைச் சொல்லுகிறது. (கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பினல் கட்டுண்ணப்பண்ணிய பெருமாயன்) ஸ்ரீ வஸ்காஸௌசீல்யான வாழ்வாரைப்பற்றுகிறவர், ஸ்ரீய ஊவயியான ஸமவஸிஷபத்தி விழிவா னென்னென்னில்; ஆழ்வாருடைய முகமலர்த்திக் காகவும், அவ

அரும்பதவிளக்கம்.

"அண்ணிக்குமமுதூறும்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து ஸாவம் (முதற்பாட்டிலிதூதி.) ஆனல், "என்னப்பனில்" என்று சொல்லுவா னென்னென்கிற ஸந்தேஹையை அநுவதித்து, இது க்கு மூன்றுவகையாக பரிஹரிக்கிறார் (ஸ்ரீவைதூதி) (ஆழ்வாருடைய இதூதிக்கு.) அவருடைய ஸௌஹார்த்தாதிஸயம் சொல்லுகைக்கு கீழவயிசொல்ல வேண்டுகையாலே "அப்பனில்" எனகிறுவொன்று கருத்து. (ஆழ்வாருடைய முவமலர்த்திக்காக) என்றதுக்கு "என்" என்கிற பதமநுஸரித்தால் ஆழ்வார் திருவுள்ள முகக்குமென்று திருவுள்ளம்.

ருகக்கும் ஸமவஷிஷ்ய மாகையாலும் பேசுகிருர். "உரலிஞே டிணைந்திருந்தேங்கிய வெளிவு - எத்திறம்" என்றும், "பிறந்தவாறும் வளர்ந்தவாறும்" என்றும், "பையவேஙிலேயும்"என்றும்ஆழ்வாராறங் காற்பட்ட விஷயமாகையாலே யத்தைப்பேசுகிருர்.

(கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பினுல்) ஆழ்வார் பக்க லிவர்க்குண்டான வுஜ்ஜேஷ்யதையிருந்தபடி, அவருடைய வுஜ்ஜேஷ்யவஸ்துவைக் கட்டினதொரு கயிற்றினுடைய வுள்மானம் புறமானமாராய்ம்படி யாயிற்று; இவர் ஸமவஷிஷயத்திலே கையொழிந்த படி,

---

அவருககும்—ஆழ்வார் வ்யாமோஹிக்கும். இப்படி வ்யாமோஹிக்கிற வபஷாந மாகையாலே "கண்ணிநுண்" இத்யாதியாலே விசேஷித்தாரென்று தாகஷ்யம். "மாயன்" என்ற பதத்தில் ஆஸ்சர்யசெஷ்டிதங்களை யெல்லாம் விவக்ஷித்து மூன்றும் பரிஹாரத்தை விவரிக்கிருர் (உரலினுே டித்யாதி.)

தாம்பினுல் என்னவமைந்திருக்க, "கண்ணி,நுண், சிறு" என்று வணிக்கைக்குக் கருத்தென்னென்னில் அருளிச்செய்கிருர் (ஆழ்வார்பக்க லித்யாதி.) (உஜ்ஜேஷ்யதையிருந்தபடி—ஆராயும்படியாயிற்று) என்றநவயம். உள்மானம் புறமானம்—அஷவஸ்வரூபமெல்லா மென்றபடி. தாம்பினுற் கட்டுண்கையிலே ஆழ்வார் வ்யாமோஹித்தபடியாலே, அவனை யிட்டுக்கண்ணியை வணித்தாரென்று கருத்து. அவ்யவஹிதமாக ஸமவஷிஷயத்தைப்பற்றி வணித்தாலாகாதோ ஆழ்வாரை யிட்டென்பானெனனென்ன அருளிச் செய்கிருர் (இவரித்யாதி.) த்யஷஹாரானபடி யென்றது - த்யஜ்ஹ்ம

இவர் ஆழ்வார்பக்கலிலே நிர்ஹேதுகரான படியிறே. (கண்ணித்தாம்பு) உடம்பிலேகட்டப்புக்கா லுறுத்தும்படி பலபிணைகளையுடைத்தாயிருக்கை. கண்ணி—முடி. (கண்ணித்தாம்பு) இவனைக் கட்டின பின்பு உரலோடேசேர்க்க விடம்போரா திருக்கை. (கட்டுண்ணப்பண்ணிய) உரலை நேரியதாகச் செதுக்கப்போகாது; அபபோதாகக் கயிற்றை நெடுகவிடப் போகாது; இனி, இவன்றன்னைவிட்டு, நெடியகயிறு தேடியெடுக்கப்புகில், பின்னை யிவன்முடினெட்டான்; * காற்றிற் கடியனுபோடும்; இனிச்செய்வதென் என்று அவள் தடுமாறுகிற படியைக் கண்டான். (கட்டுண்ணப்பண்ணிய) "ஸம்ஸ்லேஷார்த்தமாய"

ராகையாலே யென்றபடி. "கண்ணி" என்றதுக்கு ஸஹிதம (கண்ணித்தாம்பு இத்யாதி.) இத்தால் - ஆழ்வார் வ்யாமோஹிததுக்கு ஸூசிதமென்று திருவுள்ளம். நேரியதா யிருக்கை — மெல்லியதா யிருக்கை. இதுவும் வ்யாமோஹத்துக்கு ஸூசகம். "கட்டுண்ண" என்னுதே, "பண்ணிய" என்பானென்னென்கிற ஶங்கை உதிக்கைக்காக ப்ரதீகக்ரஹணம் பண்ணுகிறார் (கட்டுண்ணப்பண்ணிய வென்று) இந்த ஶங்கையை பரிஹரிப்பதாக தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (உரலை யித்யாதி.) நேரியதாகச்செதுக்கப்போகாது என்றது—மெல்லியதாகச் செதுக்கப்போகாதென்றபடி. கடியன்—வேகவான். "கண்டான்" என்ற வசநரம், 'ஆகையாலே கட்டுண்ணப்பண்ணினான், என்கைக்காக அருளிச்செய்தார்' என்று கூட்டுவது. ஏகரூபமாக சாதுஸித்தமான திருமேனியைச் சுருக்கப் போகாமையால் கட்டுண்ணப் பண்ணக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸ்லேஷகேத்யாதி.) நெரு

என்கிற தன்னுடைய திருமேனியை நெருக்கி யிடங்
கண்டுகட்டுண்ணும்படி பண்ணினான். "கட்டுகைக்கு
வர்க்கமில்லை" என்று நிவ்ருத்தமையாமாகில், பிற
ந்து படைக்க நினைத்த ஜன்மத்தை யிழக்குமித்தனை
யிறே; ஆகையாலே திருமேனியிலே யிடங்கொடுத்
தான். "கண்ணியார் குறுங்கயிற்றால் கட்டவெட்
டென்றிருந்தான்" என்றும், "கண்ணிக்குறுங்கயிற்
றாற்கட்டுண்டான்" என்றும், எல்லாரு மீடுபடுந்
துறையிறேயிதுதான். [ஜ்ஞாநசைவ] [யதிஹ ஜ்ஞாஷி

க்கி — ஸௌக்ஷ்ம்யத்தாலே நெருக்கியென்றபடி; ஆகையால்
"ஸமைகாரம் வாரம் வாய" என்றது - கர்த்ருத்வ ஹானாஹித்யத்
தைச் சொல்லுகிற தென்று கருத்து. தன் ஸௌக்ஷ்ம்யத்தால்
தானே கட்டுண்ணவேணுமோ, அவள் கட்டாதே போனால்
நல்லதன்றோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் (கட்டுகைக்கு
இத்யாதிவாக்யத்தாலே) ஆக, கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பி
னால் கட்டுண்ணப்பண்ணிய என்றவித்தால் — ஸௌலப்யத்
தால் தான் கட்டுண்டானென்று ஆழ்வாருடைய வ்யாமோ
ஹம் ஸூசிப்பிக்கக்கடவது. இப்படி, இவ்வவதாரத்தில்
வ்யாமோஹித்தாருண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கண்
ணியா ரித்யாதி.) இதுக்கு அர்த்தம் - டல்பிணைகளையுடைத்தாய்
குறளாயிருந்துள்ள தாம்பாலே கட்டயிசைந்ததிறே. (இருந்
தான்) என்று கட்டுண்கைக்கும் அதுக்கிசைந் திருக்கைக்கும்
அடைவே ப்ரமாணமாக வருளிச்செய்து, அர்த்தாநுஸந்தா
னத்தாலே விஸராகிறார் (ஜ்ஞாநசேத்யாதி) "ஜ்ஞாநசைவோ
[illegible]
[illegible]" "யதிஹ ஜ்ஞாஷி [illegible]
[illegible]" [illegible]

ஹவு கைதிவக்ஷு வெஷ்டிதஃ என்று] "தாய்கட்டின கட்டையவிழ்க்கமாட்டனல்லேன்" என்றிருந்தானிறே. [ஸம்ஸாரவாஸநாதி ரோகூஷெ த-ஃ] ஸ்வஷ்திரி ஸாயடையக் கட்டுகைக்கும் விடுகைக்கும் ஹேது வானவன்கிடீர் இப்போது ஓரபலைகட்டின கட்டையவிழ்த்துக் கொளள மாட்டனன்றிக்கே யிருக்கிறான்; செருக்கனான ஸாவஹௌமன் அபிமத விஷயத்தின் கையிலே யகப்பட்டு ஒரு கருமுகை மாலையாலே கட்டுண்டால் அதுக்கு ப்ரதிக்ரியை பண்ணமாட்டாதே யிருக்குமாபோலே யிறே, இவள் கட்டின கட்டுக்கு ப்ரதிக்ரியை பண்ணமாட்டாதே யிருந்த விருப்பும். பிறருடைய கர்மநிபந்தனமாக வரும் கட்டை யவிழ்க்குமத்தனை யல்லது, தன்னநுராக த்தாலே வந்தகட்டுத் தன்னாலு மவிழ்க்கப் போகா தென்கை. ஆழ்வார், * மயர்வறமதிநல மருளப் பெற்றவ ராகையாலே, "உயர்வற வுயர்நல முடை

மாட்டனவன் அமாட்டனென்றிருக்கக்கூடுமோவென்ன; வ்யாமத்தாலே தான் இப்படி கட்டுண்டானோ வென்ன; த்ருஷ்டாந்தம் சொல்லிக்கொண்டு அருளிப்படுகிறார் (செருக்கனான இத்யாதி) ஸம்ஸாரபந்த மவிழ்க்கைக்கும், இந்தகட்டை அவிழத்துக்கொள்ளாமைக்கும் ஹேதுவேதென்ன வருளிச செய்கிறார் (பிறருடைய வித்யாதி.) ஆக "யஹிமந் ஸாக்ஷிமதவு கூழ்" என்னுமளவுக்கும் அர்த்தமருளிச்செய்தார். ப்ரபந்தாதியிலே ஸமவலக்ஷணங்களிலே யிழியாதே தாம்பை ண்ணிப்பா னென்னென்கிற மாஹொயிலே ஹிதாவலோகந பூர்வக பரிஹரிக்கிறார் (ஆழ்வாரித்யாதி வாக்யத்ரயத்

யவன்" என்று அவன் ஸ்வரூபத்தை வர்ணித்தார்; இவர், முதலடியிலே யாழ்வார் தம்மையே பற்றுகையாலே, அவன் திருமேனியில் ஸம்பந்தித்ததொரு தாம்பை வர்ணிக்கிறார். அவருடைய வுத்தேஸ்யவஸ்துவிவர்க்கு வெளியதாய்க் கழிகிறதிறே. இவன்றன்னைக் கட்டுவது "ஒருபெண்ணைக் களவுகண்டான், வெண்ணெய் களவுகண்டான், ஊரைமூலையடியே நடத்தினான்" என்றிறே; இவன் "ஸாமாந்யன்" என்று இடுமீடெல்லா மிடுங்கள்" என்றிருந்தான். அதாவது-களவிலே தகணேறினபடி. இவள் கட்டிவைத்தடிக்கப் புக்கவாறே "தொழுகையும்" என்கிற படியே

தாலே.) வெளியது—அஸாரம். இனி, ஆசார்யத்ரோகத்திலே "அதிவஞ்சித:" என்றதுக்கு அவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (இவன்றன்னை யித்யாதி, அறியுமவனிறே யென்னுமளவும்.) ஸாமாந்யரென்றும் சோழியரென்றும் இரண்டு வகையுண்டாய் அவர்களுக்கு அந்யோந்யவைரமுண்டாகையாலே சோழியரெல்லாருமாக ஸாமாந்யனைக் கண்டால் அடிக்கவேண்டுமென்று கூடியிருக்கச்செய்தே யிருட்டினவிடத்திலே சோழியருக்குள்ளே யொருவன்வர, அவனை ஆளறியாமல் அடிக்க, நான் சோழியன் ஏன் அடிக்கிறீர்களென்ன, ஸாமாந்யனென்றிருந்தோமென்ன, ஆனாலினும் குத்துங்களென்ன, அவன்பக்கல் வைரமுடையாலே தன்னேவு தோற்றுமற் சொன்னானென்று ஐதிஹ்யம்; அப்படியே க்ருஷ்ணனும் வெண்ணெய்களவுகண்டானென்று கட்டினாலும் அடித்தாலும் "கள்ளன்" என்று அடித்தால் நமக்கிஷ்டம், அத்தால் நமக்கு ஹானியில்லை யென்றிருந்தா னென்றபடி. "தொழுகையுமிவை கண்டவசோதை" என்கிற படியே தாயைத்

தொழத்துடங்குமே. எல்லாரையும் தொழுவித்துக்
கொள்ளுமவனிறே தொழுகிறான். "இஜ்யைவாஸ்மி லக்ஷ்மி
மத லிஙிக்கஞ்ஜியே ஸாயநம்" என்றறியுமவனிறே.
[அதிவஸ்து வைவேஷ்டித] துருதுருக்கையாகக் கொண்டு
ஊர்பூசல் விளைத்தவனல்லையோ. [ஐத்ர்வாக்த்வா] ஒரு
சொல்லாலே விலங்கிட்டு வைத்து. [அயநிஜக்ஷ்ஷு
ஸாவகாச] அவள்தான் கறப்பது கடைவதாகத் து
டங்கினாள். [[illegible]] இவனைப்போலே நியமிக்க
வேண்டுவ தநேகமுண்டிறே. (பெருமாயன்) நி[illegible]தி
ஸய ஆஸ்ரித்யுதன். இத்தால் – அவாப்தஸமஸ்தகாம
னுக்கொரு குறையுண்டாய், அது தன்னை க்ஷத்ர
னைப்போலே களவாகிற வழியல்லா வழியி லிழி
ந்து, ஸர்வஸக்தியானவன்றான் அது தன்னையும் தலைக்
கட்டமாட்டாதே வாயது கையதாக வகைப்பட்டுக்

தொழத் தொடங்கினானென்கிறார் (இவனித்யாதி வாக்யத்
தாலே.) தொழுதாலடியாரோவென்ன (இஜ்யையிலித்யாதி)
இவற்றை யெல்லாம் நினைந்து, அதிவஸ்து வைவேஷ்டித என்கிறா
ரென்று கருத்து. ஸ்திதாயர்ம (துருதுருக்கை யித்யாதி)
(ஐத்ர்வாக்த்வா) என்று நிஜ ஸங்கரணத்துக்கு ஹேதுவாக அது
வதிக்கையாலேயத்தையு மொருவாக்யமாக வருளிச்செய்கி
றார் (ஒருசொல்லாலே யித்யாதி) இப்படி யிவன்சொலலுக்கு
பாரதந்த்ர்யிருக்கையாலே தானேகட்டுண்ணப்பட்டானென
என்றுகருத்து. கட்டாதே அடியாதே அவனுடைய அண்டை
யிலே தானே யிருக்கவொண்ணாதோவென்ன வருளிச்செய்
கிறார் (இவனை யித்யாதி) கட்டுண்கைமுதலானவை ஆஸ்ரிதர்க்க
ளானபடியை யுபபாதிக்கிறார் (இத்தாலித்யாதி) "அவரப்

கட்டுண் டடியுண்டு "பையவே நிலையும்" என்று உடம்பு வெளுத்துநின்ற நிலையளவுஞ்செல்ல நினைக்கிறார். (என்னப்பனில்) ஆழ்வார் இவர்க்குஜேஷ்ட ராய்நிற்க, இங்ஙனே சொல்லுவானென்னென்னில்; ஸமவஸ்துஸம்பந்தமற வார்த்தை சொன்னாராகில், ஆழ்வாரோட்டை ஸம்பந்தத்தை யறுத்துக்கொண்டா ராவரிறே; அத்தாலே சொல்லுகிறார். அயவா, "ஸ்வோபாஸாதுஜ்ஞ விதாவஹாரிணி" என்கிறபடியே அவ்வருகே போவாரையும் துவக்கவல்ல விஷய மாகையாலே, துவக்குண்டு சொல்லுகிறானென்னவு மாம். (என்னப்பனில்நண்ணி) ஸமவஸ்விஷயத்தில் நின்று ஆழ்வார் பக்கலிலேகிட்டி. ஸ்வாதிவிஷய வைராக்யங்களைவிட்டு ஸமவஸ்விஷயத்தைக் கிட்டு

பனில்" என்று ஸம்பந்தமறச்சொல்லாதே "என்னப்பனில்" என்னக்கூடுமோவென்கிற ஸங்கையை யநுவதிக்கிறார் (ஆழ்வார் ஊதந்ராதி) (ஸம்பந்தமறவாகு சொன்ன ராகில்) என்று பரிஹாரவாக்யத்திலே யிருக்கையாலே இப்படிதாத்பர்யம் கொள்ளவேணும். ஸம்பந்தமறச் சொன்னராகில் ஆழ்வாருக்கு வைமுக்யம் வருமென்று பரிஹரிக்கிறார் (ஸமவதி த்ராதி). "அவரப்பனில்" என்று சொல்லவந்தவரே யாகிலும் அவஸமாகச் சொன்னரென்று பரிஹாராந்தர மருளிச்செய் கிறார் (அயவெதந்ராதி). "என்னப்பனில் - தென்குருகூர்" என்றாற்போதாதோ, "நண்ணி" என்பானெனென்ன; அருமைதோன்றச்சொல்லுகிறானென்று அவ்வருமையை ஸ்லோகாந்தரேண உபபாதிக்கிறார் (ஸ்வாதிந்ராதி) கீழ் ஸ்வாதிக

கையிலுண்டான வ்ருமைபோலன்று, ப்ரயோஜநவி
யான ஸமவிஷயத்தைவிட்டு வைஷம்யத்தில்
ஸாபேக்ஷயான தத்யமேஷிகத்தைக் கிட்டுகை;
ஸர்வாதிகளை விடலாம் அதின் தோஷதர்சநத்தா
லே; இங்ஙன் ஒருதோஷங்காண விரகில்லை யாகை
யால் இது அதிலுமரிது.

(தென்குருகூர் நம்பி) "நல்கி யென்னைவிடான்
நம்பிநம்பி" என்று ஆழ்வார், தாமுதேசமாகப்
பற்றின விஷய்த்தின் பூர்த்தியள வன்றிறே யிவர்
பற்றின விஷயத்தின் பூர்த்தி. எங்ஙனே யென்னில்;
ஸமவிஷயத்தைப் பற்றினால் அதி னெல்லையான
ஆழ்வாரளவும் வரவேண்டியிருக்கும்; ஆழ்வாரைப்
பற்றினால் அவ்வருக்கு மேலவதி யில்லையிறே.
"ஆசார்யர்களை 'நம்பி' என்னக்கற்பித்தார் ஸ்ரீ
மதுரகவிகளிறே" என்று ஜீயர் அருளிச்செய்வர்.
(என்றக்கால்) மநோவாக்காயங்கள் மூன்றும் வே
ண்டியிருக்கும் ஸமவிஷயத்துக்கு; ஓர்த்திரோத்ர
மே யமையு மிவ்விஷயத்துக்கு. பூர்த்தியால் வந்த
வேற்றமேயன்று, ஸௌலப்யத்தாலு மேற்றமுண்

ளோடே ஸாம்யந்தோன்ற வருளிச்செய்து, ஆதிக்யந்தோன்ற
அநந்தர மருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வாதிகளை யித்யாதி).

(என்னப்பனில் - அமுதூறும்) என்கிறபடியே "குரு
கூர்ச்சடகோபன்" என்னாமல், "குருகூர்நம்பி" என்பானென்
னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நல்கியித்யாதி.) கற்பித்தார்—
சிக்ஷிப்பித்தார். (ஸௌலப்யம் என்றது) ஏககாரண ஸாத்ய

டென்கை. (அண்ணிக்கும்) தித்திக்கும். ஸமஸ்தவிஷயத்தை யநுபவித்தா லாழ்வார்க்குப் பிறக்குமாநந்தமெல்லா மிவ்விஷயத்திலே யொருக்ஷிணத்தாலே யெனக்கு ஸித்தித்தது. (அமுதூறும்) அமுதூற்று மாறுதேநிற்கும். "நவநவாய தே" என்று அவ்விஷயம் ஆழ்வார்க்கு ஸ்வாநுபவத்தாலே நித்யமாய்ச் செல்லுமாபோலே, எனக்கு ஆழ்வார் ஸ்வாநுபவத்தாலே நித்யமாய்ச செல்லப்பெற்றேன். (என்னாவுக்கே) அது பின்னை யெங்களுக்கு ரஸிக்கிறதில்லையோவென்னில்; முதலடியான ஸமஸ்தவிஷயமுங்கூட ரஸியாதிருக்கிற வுங்களுக்கு, அதினெல்லையிலே நிற்கிறவெனக்கு ரஸிக்குமாபோலே ரஸிக்குமோ. (என்னாவுக்கே) அநாதியாக விஷயாந்தரங்கள் ரஸித்துப்போந்த வென்னாவுக்கே யிவ்விஷயம் ரஸிக்கிற தென்றுமாம். (௧)

கூத்தாலே வந்தஸௌஹார்த்தமென்றபடி. "ஊறும்"என்றவிடத்தில் வநந்தரம் மருளிச்செய்கிறார் (அதுதானித்யாதி) இத்தை ஸஹேதுகமாக வுபபாதிக்கிறார் (நவேத்யாதி) "என்நா" என்றதுக்குஇரண்டு தாத்பர்யம்;— ஸமஸ்தவிஷயனென்றும், விஷயாந்தரவணனென்றும். முந்தினவர்த்தை ஸஹேதுகமாக அருளிச்செய்கிறார் (அது பின்னை யித்யாதி). இரண்டாவது (அநாதியாக வித்யாதி). விரோதிநிரஸநத்தை அநுபவிக்கிற என்னாவுக்கு இதுரஸிக்கும்படியென்! என்று விஸ்மயிக்கிறாரென்று கருத்து. (௧)

இரண்டாம்பாட்டு.

நாவினானவிற்றின்பமெய்தினேன்
மேவினேனவன்பொன்னடிமெய்ம்மையே
தேவுமற்றறியேன்குருகூர்நம்பி
பாவினின்னிசைபாடித்திரிவனே.

ப்ரதிபதம்

நாவினால்	நாவைக்கொண்டு
நவிற்று	ஸ்தோத்ரம்பண்ணி
இன்பம்	பேற்றை, நிரதிசயாநந்தத்தை;
எய்தினேன்	பெற்றேன், ப்ராபித்தேன்;
அவன்	ஆழ்வாருடைய
பொன்	ஸ்ப்ருஹணீயமான
அடி	திருவடிகளை
மெய்ம்மையே	ஸத்யமாக
மேவினேன்	(உத்தேச்யமாக)பொருந்தினேன்;
மற்று	ஆழ்வாரொழியவேறொரு
தேவு	தைவதையை
அறியேன்	அறிகிறிலேன்;
குருகூர்	திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான
நம்பி	ஆழ்வாருடைய
பாவின்	ப்ரபந்தத்தினுடைய [திருவாய்மொழி; கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பாதல்.]
இன்	இனிய
இசை	காநத்தை
பாடி	பாடி
திரிவன்	திரியாநின்றேன்.

முதற்பாட்டில், "ஆழ்வார்" என்றால் தமக்கு ருசிக்கிறபடி சொன்னார். இப்பாட்டில், அவருடைய பாசுரமே தேஹயாத்ரையாம்படி தாரகமான படியைச் சொல்லுகிறார்.

(நாவினால்நவிற்றின்பமெய்தினேன்) "என்றக்காலண்ணிக்கும்" என்று ப்ரஸ்துதமானத்தை யநுபாஷிக்கிறார் இதிலுண்டான வாக்யார்த்தியத்தாலே. மநஸ்ஸஹகாரமில்லாத வக்த்ரோத்தமடியாக நிரதிசய ஸுகஸ்ய ப்ரயோஜநமானால் பின்னைப்படுகை தவிரா

ஸஹ்ருதயஸ்ய வக்தவதிஷ்ரோண கீதஸ்ய (முதற்பாட்டிலித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் ஆழ்வாருடைய ஹாந்தையையும், அநந்தரம், தத் ஸம்பந்தத்தை யுடைய ப்ரபந்தமே தமக்கு யாரகமென்னுமத்தையும் சொல்லுகிறானென்று கருத்து. அவருடையபாசுரம் என்று—திருவாய்மொழியும், தத் ஸம்பந்தத்தை யுடைய ப்ரபந்தமே தமக்கு யாரகமென்னுமத்தையும் சொல்லுகிறானென்று கருதது அவருடைய பாசுரம் என்று - திருவாய்மொழியும், கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பும் ஸம்பந்தாரோத்யஷ்டி யாகையாலே. (தேஹயாத்ரையாம்படி) என்றத்தை விவரிக்கிறார் (யாரகமான படியை) எனறவிதில்.

"பாடித்திரிவனே" என்றத்தைப்பற்ற "என்றக்கால்" என்றத்தோடு ஸம்பந்தமன்றோ வென்னவருளிச்செய்கிறார் (என்றக்காலித்யாதி). ஆகாக்ஷியத்துக்கடி அருளிச்செய்கிறார் (மநஸ்ஸஹகாரமித்யாதி). நிரதிசயஸுகம் என்றது - "என்னப்பனில் - அண்ணிக்கும்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து. "நவிற்று" என்று விடுகையாலே, நா அயஸ்ஸிடமாயிருக்க,

திறே. (நாவினால் நவிற்று) மநஸ்ஸஹகாரமில்லை
யென்கிறார். ஸமஸ்தவிஷயத்தி லுபகாரகனை ஸ்தோ
த்ரம்பண்ணக்கடவநாவைக் கொண்டு, அந்தக்கார்ய
த்தைக் கொள்ளப்பெற்றே னென்னவுமாம். "ப்ர
த்யக்ஷே குரவஸ்ஸ்துத்யா:" என்னக்கடவதிறே. ஈ
ஸர்வஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநங் கொள்ளப் பெற்றேன்
நானொருவனுமேயென்கிறார். (இன்பமெய்தினேன்)
"வீவிலின்பம் மிகவெல்லைநிகழ்ந்தனன்மேவி" என்
று ஆழ்வார் அவ்விஷயத்திற் பெற்றபேற்றை இவ்
விஷயத்திலேபெற்றேனென்கிறார். "சிந்தையாலும்

"நாவினால்" என்றுசொல்லுவா னென்னென்ன அருளிச்
செய்கிறார் (மந இத்யாதி). நைரபேக்ஷ்யம் சொல்லுகை
யன்றிக்கே, "நாவினால்" என்று ஸாவதாரணமென்கிறார்
(ஸமஸ்தேத்யாதி) உபகாரகனை ஸ்தோத்ரிக்கவேணுமோ வென்ன
வருளிச் செய்கிறார் (ப்ரத்யக்ஷேத்யாதி.) நாப்படைத்த
ப்ரயோஜனம் பெற்றவர்கள் வேறில்லையோவென்ன; "வி
சித்ரா தேஹஸம்பத்தி:" இத்யாதிவசநத்தை யுட்கொண் டரு
ளிச்செய்கிறார் (ஸர்வஸ்ருஷ்டேத்யாதி). நாவினால்நவிற்று இன்பம்
பெற்றா ருண்டோவென்ன; "இசைமாலைகளேத்தி மேவப்
பெற்றேன்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து (நாவினால் நவிற்
றின்ப மெய்தினேன்) என்று ஸம்ப்ரதாய தாத்பர்ய மருளிச்
செய்கிறார் (வீவிலின்ப மித்யாதி). கீழ், உக்தாகாரத்தால்
வந்த ஆநந்தம் ஆழ்வார்க்கு ஸமமென் றருளிச்செய்து,
அவனுக்கு கரணத்ரயம் வேண்டிற்று, இவருக்கொன்றே
யமைந்தது என்று தாத்பர்யாந்தரமருளிச்செய்கிறார் (சிந்தை

சொல்லாலும் செய்கையினாலும்" என்று கரண த்ரயத்தாலு மவ்விஷயத்தை யாஶ்ரயித்தவர் பெற்ற பேற்றை உக்திமாத்ரத்தாலே பெற்றேன். அநாதிகாலம் நரகத்திலே ஸூக்ஷியும் நரகத்திலே ஸஹஸ்ரமுமாம்படி பாவத்தைப்பண்ணிப் போந்த நாவாலே நிரதிஶயாநந்தத்தை ப்ராபித்தே னென்னவுமாம்.

(மேவினே னவன்பொன்னடி) ஆழ்வாருடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளை யுத்தேஶ்யமாகப்பொருந்தினேன். "க்ஷிவாதி" என்று ஈஶ்வரனுங்கூடவுபேக்ஷித்த தசையிலே விஷயீகரித்த வாழ்வாருடைய விலக்ஷணமான திருவடிகளோடே பொருந்தப்

யாலு மித்யாதி). (நாவினால்) என்றதுக்கு கைமுதிகந்யாயவொத்யோதன மன்றிகமே தாத்பர்யார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (அநாதீத்யாதி).

* அநந்தக்லேஶஸாஜநெயாந ஸம்ஸாரத்தி லிருக்கிற நானெல்லாம் ஈஶ்வரனுபேக்ஷித்தா னென்றும், அவ்வளவில் ஆழ்வார், தம்மைக்கடாக்ஷித்தாரென்றும் திருவுள்ளமாகக் கருதி தாத்பர்யகயநமவெந கீழ் வாக்யவிவரணம் (க்ஷிபாமீத்யாதி). பாபகாரணிக ராகையாலும் அநாதியானஸம்ஸாரத்தில் யாத்ருச்சிகாதிகள் ஸம்பாவிதங்க ளாகையாலும் வேதாருககு "க்ஷிபாமி" என்று அவன்சொன்னது அஹங்காரயுக்தியாய், அநுமுறுத்தின னிதத்தையென்று திருவுள்ளம் பற்றி (உபேக்ஷித்தவொயென்றது.) "உபகாரகன்" என்று ஆழ்வாரை நீர்பற்றினீராகில் உமக்கு பராஷாயமேதென்

பெற்றேன். நீர் செய்தது இதுவாகில், பேற்றி னுறு
இப்பாடிருந்தபடி யென்னென்ன; (மெய்ம்மையே
மேவினேன்) உபகாரகவிஷயத்திலே நிற்கிறவளவி
லே வேறொருவிஷய முகேூபஸ்ரமாய், அதுகிட்டின
வாறே யத்லேதோள்மாறும்படியன்றிக்கே, ஐஹிகா
முஷ்மிகங்க ளிரண்டு மாழ்வார் திருவடிகளேயாகப்
பொருந்தினேன். இங்கிருந்தநாள் அஜ்ஞாதஜ்ஞாவநத்
தாலே யுபகாரகராகவும், ஸவல்லாஸத்துக்கு புரு
ஷகாரமாகவும், நிருக்திஸூக்தியில் "யதூவஸ்ரவெ
ஸாயுஜ்யஸ்ஜிதெவாத்" என்கிறபடியே ப்ராபகரா
கவு மிவர் தம்மையே பற்றினேன். ஆளவந்தார்,
"குருவாரதுவாவி" என்கைக்கும் அடியிவரிறே.

கிற ஸஹ்யையை யநுபவித்து நான் இவரை உபகாரகரென்று
பற்றி வேறுஸ்தலங்களிலே போகிறவனன்றிக்கே நியதமாக
ஸகலபுருஷார்த்தங்களும் ஆழ்வார் திருவடிகளாகவே பற்
றினே னென்கிறுரென்றருளிச்செய்கிறுர் (நீர்செய்ததித்யாதி)
மெய்ம்மையே — ஸத்யமாக. "மெய்ம்மை" என்றதோடு
"அவன்பொன்னடி-மேவினேன்" என்றதற்கு யநுஷங்கித்தா
லொன்று கண்டுகொள்வது. "ஸர்வம்யதேவநியதே" என்கிற
படியே ஸகலஸம்பந்தங்களும் திருவடிகளேயென்று கீழருளிச
செய்து, ப்ராப்யப்ராபகங்களாக யோஜநாந்தரம் (இங்கி
ருந்த இத்யாதி) இத்தைப்பற்றியிறே யஹிபத்ருருமருளிச
செய்தாரென்று ப்ரமாணம் காட்டுகிறுர் (ஆளவந்தா
ரித்யாதி.) (மெய்ம்மை என்றது) இரண்டாம் யோஜனையில்
ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமென்று சொல்லியிருக்க, ஸாதநம்:

(தேவுமற்றறியேன்) ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமாக வேறொருவஸ்து வுண்டென்றிரேன். மெய்ம்மையே யென்றவிடம் – அந்வயத்தாலே சொல்லுகிறார். "தேவுமற்றறியேன்" என்று வ்யதிரேகத்தாலே சொல்லுகிறாரிறே தம்முடைய வ்யவஸாயந்தோற்றுகைக்காக. மற்றறியே னென்று - புருஷார்த்தாந்தரங்களோபாதி ஸமவிஷயத்தையுங்கழிக்கிறாரிறே அதினெல்லையான வாழ்வார் திருவடிகளளவும் வந்தவ ராகையாலே. ஶாஸ்த்ர வாஸநையாலே யாதல், ஆசார்யோபதேசத்தாலேயாதல் சொல்லுகிறாரல்லர்; உபகாரகரான வாழ்வார் திருவடிகளில் ஸ்வபாவத்தாலே சொல்லுகிறார்.

"தேவுமற்றறியேன்" என்று சொல்லவேணுமோ வென்கிற ஶங்கையை பரிஹரிக்கிறார் (மெய்ம்மையேயென்ற விடம இத்யாதி) ஸகலவேதங்களு மாழ்வார்திருவடிகளாகப்பற்றினேனென்ற ப்ரயோஜநாந்தரமாக தாத்பர்யமாக மருளிச் செய்கிறார் (மற்றறியேனென்றித்யாதி) முந்தின யோஜனையில் ப்ராப்யப்ராபகஸாமாநாதிகரண்ய "தேவு" என்று ஸௌலப்யணீயவஸ்துவைச் சொல்லுகிறது; இரண்டாம் யோஜனையில் ப்ராப்யவஸ்துவைச் சொல்லுகிறது. ஶாஸ்த்ரங்கள் எம்பெருமானை ப்ராப்ய ப்ராபகமாகச் சொல்லி, ஆசார்யவைபவமு மப்படியேயிருக்க, இவரிப்படி கழிக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஶாஸ்த்ரேத்யாதி) நீர் ஆழ்வாரை யொழிய "தேவுமற்றறியேன்" என்றிருக்கிறவராகில், "*முகில்வண்ணனடி மேற்சொன்ன சொன்மாலை

(குருகூர்நம்பி) இவரையும்பற்றி, வேறொருவிஷ யத்தையும் பற்றவேண்டும்படியோ இவருடைய ஸூக்தி யிருப்பது. குருகூர் நம்பிபா வென்கிறது - ஆழ்வார் திருவாயாலே யருளிச்செய்த தென்று யிற்றுத் திருவாய்மொழி தன்னையு மாக்ஷேபிப்பது. அதிலே "குருகூர்ச்சடகோபன்" என்றருளிச்செய் தாரிறே; அவ்வழியாலேயாயிற்றுத் திருவாய்மொழி யிலக்ஷணம். ஆழ்வார் ப்ரதிபாத்யராகையாலே, குருகூர் நம்பிபாவென்று - கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பைச் சொல்லுகிற தென்னவுமாம். (பாவினின்னிசை)பாவோடேகூடப்புணர்ப்புண்டவினியவிசை. (பாடித்

யாயிரமான திருவாய்மொழியையப்யஸிப்பானென்" என்கிற ஸங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் (இவரையென்றுதொடங்கி, திருவாய்மொழி யிலக்ஷணமென்னுமளவும்). (ஸூக்தியிருப்பது) என்றவநந்தரம் ஆகையாலே என்றுகூட்டி (ஆக்ஷேபிப்பது) என்றத்தோடே அந்வயிப்பது. ஆழ்வார் திருவாயாற் சொன்னதுக்கு ப்ரமாணம் (அதிலே யித்யாதி) இதுக்கு "பரனடிமேற் குருகூர்ச் சடகோபன்சொல்" இத்யாதிகளிலே நோக்கு. "என்முன்சொல்லும்" என்றும் "தன்னைத்தானே துதித்து" என்றும் - எம்பெருமான் சொல்லாகத் தோற்றுகையாலே, ஆழ்வார் சொல் என்று அர்த்தம் சொல்லக் கூடுமோவென்ன; குருகூர்நம்பி விஷயமான "பா" என்று அர்த்தாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வாரித்யாதி.) பா என்று- ச்சந்தஸ்ஸை யுடைத்தான ப்ரபந்தமாய், இதுக்குச் சேர்ந்து அநுரூபமாய் மநோஹரமான கானமென் றர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (பாவோ டித்யாதி.) "பாடித்திரிவன்" என்றதுக்கு

திரிவனே) உம்முடைய தெஹயாஜெத்ர நடத்திப் போரும்படி யென்னென்ன; ஸ்ரீ திவெ்ரிதனைக் கொண்டுசொல்லி இதுவேயாரகமாக ஸஞ்சரிப்பன். "உண்டுதிரிவன்" என்னுமாபோலே "பாடித்திரிவன்" என்கிறார். "நமன்றமர்தலைகள்மீதே-நாவலிட்டுழிதருகின்றோம்" என்னுமாபோலே இதுவே யாஜெத்ரயாக விருக்கிற வென்னுடைய மதிநிவ்ருத்தியைப் பண்ணவல்லாருண்டோவென்றுமாம். வ்ராதூநகஉலதை யனுஷவிப்பிக்கும்யமன் மதிஸங்கம்பணணவோ, அதுக்கடியான விஷயாஹரங்கள் மதிஸங்கம் பண்ணவோ. (உ)

இரணடு தாதூரம. பாடுகை திரிகைககு ஹேதுவாககி—யாராகமாகவும்; பாடுகையாலே அவ்ரதிஹத ஸஞ்சாரமாகவும. அதில, முநதினதை ஸஞாவரிஹாரவெந வருளிச செயகிறார் (உமமுடைய விதராதி.) இரணடாம் தாதூரம (நமனறமரித்ராதி.) நமன்—யமன்; தமா—அவனுடைய தூதா. நாவலிடுகை—ஜயித்தவர்கள் தோறறவாகள்வாசலிலே செனறறை கூறுகை. உழிதருகை—ஸஞ்சரிகைக. யாஜெத்ரயாக = வ்யாவாரமாக. மதிநிவ்ருத்தியைப் பணண வலலாருணடோவென்றதை விவரிக்கிறா (வ்ராதூகஜெத்ராதி) அதுக்கு—கஉத்துககு. (உ)

மூன்றாம்பாட்டு.

திரிதந்தாகிலுந்தேவபிரானுடைக்
கரியகோலத்திருவுருக்காண்பனான்
பெரியவண்குருகூர்நகர்நம்பிக்கா
ளுரியனாயடியேன்பெற்றநன்மையே.

ப்ரதிபதம்.

திரிதந்தாகிலும்	மீண்டாகிலும்
தேவபிரானுடை	நித்யஸூரிநிர்வாஹகனான ஸர்வேச்வரனுடைய
கரிய	நீலமேகநிபச்யாமமாய்
கோலம்	ஸுந்தரமாய்
திரு	பிராட்டியோடே கூடியிருக்கிற
உரு	திருமேனியை
நான்	அடியேன்
காண்பன்	ஸாக்ஷாத்கரிப்பன ;
பெரியவண்	மஹோதாரராய்க்கொண்டு
குருகூர்நகா	திருநகரியிலே அவதரித்த
நம்பிக்கு	ஆழ்வார்க்கு
ஆளுரியனாய்	உரியவடியனாய்
அடியேன்	அடியேன்
பெற்ற	லபிக்கப்பெற்ற
நன்மை	ஸம்பத்து.

வ்யாக்யாநம்.

மூன்றாம்பாட்டில், "தேவுமற்றறியேன்" என்று பகவத்விஷயாதிகளோடேகூட ஸமவிஷயத்தையும் காற்கடைக்கொள்ளக் கடவீரோ வென்ன; "எனக்குப் பகவத்விஷயமும்" என்னுமளவாயிற்றுக்காற்கடைக்கொண்டது; "ஆழ்வாருகந்தவிஷயம்" என்னு மிவ்வழியாலே தேவுமற்றறியிலு மறிவனென்கிறார். ஸ்ரீவைஷ்ணவியைப்போலே கிடந்தானை கண்டேறு மதிறே தவிர்த்துக்கொண்டது; "விட்டுசித்தர் தங்கள்தேவனை வல்லபரிசுவருவிப்பரேலதுகாண்டும்" என்று பெரியாழ்வார் முன்னாகப்பற்று மாண்டாளைப்போலே, ஆழ்வார் முன்னாகப்பற்றும் பற்றுத்

அரும்பதம்.

மூன்றாம்பாட்டு. கீழ்ப்பாட்டில், "தேவுமற்றறியேன" என்றும், இப்பாட்டில், "தேவபிரானுடைக்கரியகோலத்திருவுருக்காண்பன்" என்றும் சொல்லக்கூடுமோவென்கிறவிரோதபரிஹாரார்த்தமாக ப்ரஶ்நோத்தர பரிஹாரங்களை ஸங்கதி யருளிச்செய்கிறார் (தேவித்யாதி.) (ஸமவிஷயத்தையும்) உமக்கு ஸத்ருஶரானவாழ்வார்க்கு ஸத்ருஶமான ஸமவிஷயத்தையும்காற்கடைக்கொண்ட ப்ரகாரத்தை த்ருஷ்டாந்தபூர்வகமாக விவரிக்கிறார் (ஸ்ரீவைஷ்ணவீத்யாதி.) இத்தால் - ஆசார்யகமாகப் பற்றுகை அநந்யார்ஹத்வமென்று கருத்து. ஆழ்வாருகந்த விஷயமென்று பற்றின ப்ரகாரத்துக்குஅநுகூலத்ருஷ்டாந்தங்களை யருளிச் செய்துகொண்டு விவரிக்கிறார் (விட்டுசித்தரென்று தொடங்கி, மீண்டுபோந்தா னென்னுமளவும்.) கீழ்வார்க்குவில

தவிர்ந்திலரிறே; ஆழ்வார் முன்னாகவரு முமுக்ஷுத்வத்
தைத்தவிர்ந்திலரிறே. "ஹவதப்ரபாவமோதம்" என்று
கேட்க, "யஜ்ஞாயிகுதமோதம்" என்றாற்போலே,
ஆசார்யப்ரதிபத்தி தமாய் வருமது ஆதரணீய
மிறேயிவர்க்கு; திருவரங்கமாளியார், "வடகீழ் மூலை
யில் தத்தைத்தையும் 'ஆதரணீயம்' என்று உடையவ
ரருளிச்செய்தாராகில் எனக்குமதுவாமத்தனையன்
றோ" என்றாள; குணமலைப்பாடியுடையார் மாறனே
யன், தெற்கே யெடுத்துவிட்டபோது, பிள்ளையாத்
தான் அங்கே குறைவறுப்புச் சமைக்க, அவர் "உமக்கு
வேண்டுவதென்" என்றுகேட்க; இவர் "உம்மைக்
கொண்டு பண்டே யுபகாரங்கொண்டோம் காணும்"
என்ன; "ஆவதென், என்னையறியாதே வருவதோ
ருபகாரமுண்டோ" என்ன; "எங்களாசார்யர் நான்
கோயிலில் மண்பெற்றது அவ்வேளாளனாலே' என்று
அருளிச்செய்யக் கேட்டிருந்தோம், இதுக்கு மேற்
பட்டதோ ருபகாரமுண்டோ நமக்கு" என்றார்;
உடையவர் வெள்ளைசாத்தி யெழுந்தருளின காலத்

ரணம் (ஆழ்வாரித்யாதி.) இவர்க்கு — மதுரகவிகளுக்கு.
குணமலைப்பாடி—ஒரு க்ராமவிசேஷம். மாறனேயன் என்று - ஒரு
வேளாளனுக்குப்பெயர். எடுத்துவிட்டபோது—ஸேனையைத்
திரட்டிக் கொண்டுபோனபோது. பிள்ளையாத்தான் — ஒரு
ஸ்ரீவைஷ்ணவர். சமைக்க—அமைக்க. மண்பெற்றது — திரு
மாளிகை ஸித்தது; இவ்வைதிஹ்யத்தால் ஆசார்யாபிமானம்
என்றனுக்கு மஹிமதமென்று தோற்றுகிறது. (காலத்திலே)

திலே, திருவடிகளிலே ஸம்பந்தமுடையானை 'பெருமானைத் திருவடித் தொழவேண்டா' வென்று, ஆழ்வானை 'நீரார்' எமக்கு விரோதிகளோ, நீர்புக்குத் திருவடித்தொழலாகாதோ வென்ன; "ஆத்மகுணம் மோக்ஷஹேது என்றிருந்தோம், அது பந்தஹேதுவானபின்பு எம்பெருமானார் திருவடிகளில் ஸம்பந்தத்தை யறுத்துக்கொள்ளவோ!" என்று மீண்டு போந்தார்.

(திரிதந்தாகிலும்) திரிதருகையாவது-மீளுகை; மீண்டாகிலும். திரிதலென்றது-கடைக்குறையான சொல்லாய், திரிதந்தாகிலும்-போனவழியெல்லாம் மீண்டாகிலும். அதாவது-திருவாய்மொழிப்பாவை விட்டு, இசைகளைவிட்டு, ஆழ்வாரைவிட்டு, அவருகந்த விஷயமென்று ப்ரயோஜனாந்தரபரனாகத் தேவபிரானாகிய பெருமாள் விஷயத்திலே வந்து.

என்ற வநுஷங்கம். "அவர்" என்று சேஷம். (வேண்டா வென்று) என்ற அநுஷங்கம் "கோயிலிலே ஸ்ரீகோணன் மருஷ்ணர்விலக்க" என்று கூட்டுவது. ஆத்மகுணமென்றது-ஆரோனுக்கும் விரோதியாகாதபடியான சமமும்தமமும். இவ்விடத்தில் "ஆத்மகுணங்களில் ப்ரதானம், சமமும் தமமும்" இத்யாதி வாக்யங்கள் அநுஸந்தேயங்கள். ஈழிரண்டுபாட்டிலும் "என்னப்பன்" என்றும், "பெருமாயன்" என்றும், "நம்பியென்றக்கால்" ஆழ்வாரையும், குருகூர்நம்பி "பாவினின்னிசை யென்றவிடத்தில் திருவாய்மொழியையும், அதின் கானத்தையும் பற்றின க்ரமத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி மீண்டபடியை விவரிக்கிறார் (அதாவதித்யாதி). "கரியகோலத் திருவுருக்

(தேவபிரா னுடைக்கரிய கோலத் திருவுருக்காண்பன்) (தேவபிரான்) நித்யஸூரிகளுக்குத் தன்னை முற்றூட்டாக அநுபவிக்கக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும் உபகாரகன். இவர் நின்றநிலை குலைந்து ஸமவிஷயத்திலே நிற்கும்போதும், அதினெல்லையான நித்யஸூரிகள் யாதொருவராயிற்று இருப்பது. (தேவபிரானுடைக்கரியகோலததிருவுரு) நித்யஸூரிகளுக்குப் படிவிடும் வடிவு, காளமேகநிபஸ்யாமமாய், அழகுதான் ஒருவடிவு கொண்டாற்போலே யிறேயிருப்பது. "கோலமே தாமரைக் கண்ணதோர ஞ்சனநீலமே" என்று ஆழ்வார் வாய் புலத்தக் கேட்டிருக்குமவ ராகையாலே பேசு

காண்பன்" என்கையாலே, "தேவபிரான்" என்றதுக்கும் - தம்மை யநுபவிப்பித்தாற்போலே யவர்களை யநுபவிப்பித் தானென்று திருவுள்ளமென்று தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (நித்யஸூரிகளுக்கித்யாதி.) இவர்மீண்டாராகில் "என்னப்பனில்" என்ற கண்ணனையன்றோ பற்றுவது; "தேவபிரான்" என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவர் நின்றநிலை இத்யாதி). நின்றநிலை என்றது - திருவாய்மொழியிசையிலே நின்றநிலை என்றபடி. அதினெல்லையான வென்றது - ஸமவிஷயத்தின்மே லெல்லையானவென்றபடி. நித்யஸூரிகளநுபவிக்கும்வடிவு *கரியகோலத்திருவுருவாயிருக்குமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நித்யஸூரிகளுக்கு இத்யாதி). இறே என்றது - ப்ரமாணப்ரஸித்தியைச்சொல்லுகிறது. இது இருந்தபடி யென்னென்ன (கோலமே இத்யாதி) ஸமவத்ஸவணரன்றிக்கே யிருக்கிறதாம், அவன் திருமேனியை வர்ணித்துக்

கிறார். பரமயோகிகள், யோகம் கைப்புகுந்தால் ஊர்வசியுடைய வடிவை வர்ணிக்குமாபோலே, இவரும் இவ்விஷயத்தை வர்ணிக்கிறார் — "கரியகோலம்" என்று, ஸ்ப்ருஹை பண்ணும்படி, ஆழ்வார் வர்ணிக்கக் கேட்டிருந்தபடியாலே. காண்பன்-ஸாக்ஷாத்கரிப்பன். ஸாக்ஷாத்கரித்தநுபவிக்கிற இவரைவிட்டால், பரமபதநிலயனை யாயிற்று ஸாக்ஷாத்கரிப்பது. (நான்) "தேவுமற்றறியேன்" என்று ஸர்வ[illegible]த்தை ஸந்ந்யஸித்த நான்.

(பெரியவண்குருகூர்நகர்நம்பிக்கு) உதாரராய்க்கொண்டு திருநகரியிலே திருவவதரித்த ஆழ்வார்க்கு. ஸர்வேச்வரனுடைய ஔதார்யமும் ஜீவியாத காலத்திலே தன்வாசியறிவித்த ஔதார்யமிறே. குருகூர்நகரொன்று - வைகுந்தமாநகரை வ்யாவர்த்திக்

காணக்கடவேனென்று ஸாத்யமாக ப்ரார்த்திப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பரமயோகிகளித்யாதி). "காண்பன்" என்றத்தாலே - தேவபிரானையே காணக்கடவேனென்று பொருளாய், அத்தையருளிச்செய்கிறார் (ஸாக்ஷாதித்யாதி) "காண்பன்" என்றத்தால் அர்த்தஸித்தமாயிருக்க, "நான்" என்றத்தால் ஸூசிதம் (தேவுமற்றித்யாதி.)

பெருமையை வண்மைக்கு விசேஷணமாக்கி, அத்தை விசேஷிக்கிறார் (ஸர்வேச்வரனுடைய இத்யாதி). குருகூர்பர வ்யாவ்ருத்யம் (குருகூரித்யாதி) வ்யாமோஹத்தாலே ஆழ்வாரையும் திருநகரியையும் வர்ணித்ததுக்கு [illegible]

கிறது. "ஸர்வேஶ்" என்பது, அயர்வறு மமரர்க ளதிபதி" என்பதாய் ஆழ்வார்படிமமெல்லாம், இவ ரும, "திருநகரி" என்றாலும், "ஆழ்வார்" என்றாலு மப்படியே யாயிற்று அநுபவிப்பது. (நம்பிக்கு) "நாஞென்றைவிட்டேன்" என்னலாமபடியோ. ஆழ் வாருடையவைஶேஷியிருப்பது. அதாவது:-ஆழ்வாரை யநுபவிக்கும் அநுபவத்திலே ஸர்வேஶ்வரவிஷயம அநு ஷங்கிகமாயிருக்கை. (ஆளுரியனுப்)உரியவடியனுய். உரிய வடியார்க்கு, தந்தாமுக்கு என்ன வொரு வ்யாவ்யாங்க ளின்றிக்கே ஸ்வாமி உகந்தத்தையே பற்றி, அவன் கைவிட்டத்தை விட்டிருக்கு மதிறே ஸ்வபாவம். (அடியேன்)ஆழ்வாருடையசீர்மைக்குத் தோற்று "அடியேன்" என்கிறார்; "தொண்டரொல் லீரும்வாரீர்" என்னும் சீர்மையிறே. (பெறற நன் மையே) பெறற ஸம்பாஷம். ஆழ்வார்க்கு உரிய

தாசவர்யும் (பரவேஶமித்யாதி). "குருகூர்நகரான" எனறு தே, "நம்பி" எனறுதுககு தாசவர்யத்தை யெல்லையளவு மருளிச்செய்கிறார்(நான்ஒன்றை இத்யாதிவாக்யத்தாலே). உரியனை ஆளாய் என்று விசேஷிக்கைக்கு ப்ரயோஜந மருளிசசெய்வதாக உரியவடியார் நிலையைக் காட்டுகிறார் (உரிய இத்யாதி). நான என்றிருகக "அடியேன்" என்றருளிச் செய்கிறார் (ஆழ்வாருடைய இத்யாதி). "நன்மையே!" என்று விஸ்மயாகிற ரொன்கிறார். ஆழ்வாருக்கு ஸ்வாவாக்யம் ஸர்வ யாரணமென்று (ஆளுரியனுய்ப் பெற்ற நன்மையென்று).

வடியேனுய்ப் பெற்றபேறு இதிறேநான். ப்ராப்ய ப்ராப்யவிவேகத்தில் ப்ராவண்யத்தால்வந்தநன்மை யன்றென்கை. (௩)

தாத்ருஶ(ப்ராப்யைகத்ருஷ்டி.) ப்ராப்யாப்ராப்யவிவேகமாவது- பகவத்விஷயம் ப்ராப்யம், இதரவிஷயம் அப்ராப்யம் என்று விவேகித்துப்பற்றவில்லை. அப்படியேயாகையாலே பற்றினே னென்றபடி. (௩)

நாலாம்பாட்டு.

நன்மையால்மிக்கநான்மறையாளர்கள்
புன்மையாகக்கருதுவராதலி
லன்னையாயத்தனையென்னையாண்டிடுந்
தன்மையான்சடகோபனென்னம்பியே.

ப்ரதிபதம்.

நன்மையால்	அபகாரிகளளவிலும் உபகரிக்கிற நன்மையால்
மிக்க	அதிசயித்த
நால	நாலுவகைப்பட்ட
மறை	வேதங்களுக்கும்
ஆளர்கள்	வ்யாஸபதம் செலுத்த வல்லவர்கள்
புன்மையாக	பொல்லாங்காக
கருதுவர்	நினைப்பர்;
ஆதலில்	ஆதலால்
அன்னையாய்	மாதாவாய்
அத்தனாய்	பிதாவாய்

என்னை	அடியேனை
ஆணடிடும்	நியமித்துப்போருகிற
தன்மையான்	ஸ்வபாவததையுடையரான
சடகோபன்	(என்னுடைய) பாபத்தைப் போக்கினவர்
எனனம்பியே	என்னுடையகுறைவு தீரும்படி ஹர்ஷத்தையுடையவா.

வ்யாக்யாநம்.

நாலாம்பாட்டில், "என்னப்பனில்" என்றுகாற் கடைக்கொண்ட விஷயததை "ஆழ்வாருகந்தார்" என்று விரும்புகைக்கடியென்னென்னில்; என்தண மையைப்பாராதே யென்னை விஷயீகரித்த நீர்மை யை யநுஸந்தித்தால, அவருகந்தவிஷயத்தை யுகவா

அரும்பதம்.

நாலாம்பாட்டு. கீழ்ப்பாட்டுக்கும் இப்பாட்டுக்கும் ஸங்கதி வ்ரிஹாரரூபேண ஸங்கதி யருளிசசெய்கிறார் (என்னப்பனி லித்யாதி.) என்னப்பனில என்றது - "தேவுமற்றறியேன்" என்றதுக்கு உபலக்ஷணம். (உகந்தார்) என்ற அநுவாதம் "ஆகிலும்" என்று சுய்யாஹாரம்; ஆகையால் ஆழ்வாருகக கையே விரும்புகைக் கடியாயிருக்க (அடியென்னெனனில்) என்கிற பரிஹரை உதியாதென்கிறது வரிஹரதம். "புன்மை யாகக் கருதுவராதலில்" என்றதைக் கடாக்ஷித்து, என் னுடைய நிகர்ஷமே பற்றாசாக அங்கீகரித்த வாழ்வாருடைய ஸௌசீல்யம், அவருகந்த விஷயமென்றாகிலும் பற்றுகைக்கு ஹேதுவென்று பரிஹரிக்கிறார் (என்தண்மை இத்யாதி).

தொழிவேனோ வென்ன; உம்முடைய தன்மை யேது, அதுபாராதே அவர்விஷயீகரித்தபடி யென் னென்ன; அத்தைப்பேசுகிறார்.

(நன்மையாலிதரதி) ஆத்மகுணங்களால் ஸர்வோத்தமராய், ஸம்ஸாரிகளுக்கு அபாங்க்தேயராயிருப்பாரில் ஆழ்வாரையொழிந்தாரடங்க, "இவன் அவஸ்து" என்றுகைவிடும்படியன்றோவென்னுடைய ஸ்திதியிருக்கும்படி. ஒருத்தனுக்கு நன்மையாவது - தோஷகுணங்கள் ஏகாஸ்ரயஸ்தங்களா யிருந்தால், தோஷத்தை விட்டு குணாம்சத்தை ஸ்வீகரிக்கை. அதில், மிகுதியாவது - "குணம்" என்று பேரிடலாவ தொன்றின்றிக்கே தோஷமே யாயிருந்தால் அதுதானே பற்றாசாகக் கைக்கொள்ளுகை. (நான்

(என்தண்மை பாராதே) - அதுவே பற்றாசாக என்று கூட்டுவது. ஒழிவேனோ என்றது - இப்படி உத்தரமருளிச்செய்ய வென்றபடி.

நான்மறையாளர்களாகையாலே - நன்மையால மிக்கவர்களென்றாய், அத்தாலே உத்தரமொன்று ஸூசிதமாயருளிச்செய்கிறார் (ஆத்மகுணங்களாலித்யாதி). ஆத்மகுணங்கள் - ஶமதமாத்யாதிகள். புன்மையாகக் கருதுகிறவிவர்களில் ஆழ்வாரையுமநுஸந்தாரக்கினல், மேலே "என்னையாண்டிடும்" என்னக் கூடாமையாலே (ஆழ்வாரையொழிந்தாரடங்க) வென்றுசொல்லுகிறார். அடங்க - ஸர்வம்; நான்மறையாளர்களெல்லாரும். "நன்மையால்மிக்க" என்றத்தை விவரிக்கிறார் (ஒருத்தனுக்கு இத்யாதிவாக்யத்தாலே.) பற்று

மறையாளர்கள்) அதுக்கடியாக ஸிதாது ஸாஸநம் பண்ணக்கடவ வேதங்களிலே அவகாஹித்திரு 5 மவர்கள். நாலுவகைப்பட்ட வேதங்களுக்கும் வ்யா ஸஙேம் செலுத்தவல்லவர்கள். அவர்களாகிறார் - ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளாதல், கூரத்தாழ்வானாதல். இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று - வேதார்த்த தாத்பர்ய ஞைகப்படுகை; அதாவது-ஆந்ருஶம்ஸ்யப்ரதாநராகை யென்றபடி. (புன்மையாகக்கருதுவர்) புன்மை யென்று - ஒரு யூர்முமம், அதுக்காஶ்ரயமான யூரியுமா யிருக்கை யன்றிக்கே, புன்மைதானொரு வடிவுகொ ண்டதென் றிருப்பர்கள். புன்மையாவது - ஊஷ்வ மாதல்; பொல்லாங்காதல்; விஷயாஸ்ரவணா

சாக - ஹேதுவாக. தாத்பர்யாதம்.(அதுக்கித்யாதி.) அதுக்கு-பற்றுசாகக் கொள்ளுகைக்கு. ஸர்வார்த்தமதமவெம "ஆளர்கள்" என்றதுக்கு தாத்பர்யமருளிசசெய்கிறார் (நாலுவகை ஐத்யாதி.) வ்யாஸவதம் - அவண்டமான வேதத்தை அர்த்தின்படியே ஸாவாகாண்டாதிரூபேண விஸஜிக்கிற வ்யாஸருடைய வயிகாரம். அவர்களாகிறார் என்றது - நன்மையால்மிக்க நான்மறையாளர்களாகிறார் என்றபடி. உதார்த்தமதம் (இத்தாலித்யாதி.) வெதார்த்த தாத்பர்யத்தின் படியே யநுஷ்டிக்க வல்லவர்களாயிருக்கைஎன்றபடி. ஆந்ருஶம்ஸ்யஶ-ஸாதுஸ்மிதாது கூலாது காணம்,. * புன்மை ஸர்வார்த்தமான ஊஷ்வமாதல், பொல்லாங்காதல் இவ்விடத்துக்கு விவக்ஷித மன்று,மேல்பாட்டில் ஊஷ்வத்தை யுபவாதியாமையாலே.

மாதல்; உபாதாநமாதல். இதுதான் - மேலிற்பாட்டிலே ப்ரஸ்துதமாகக்கடவது.

(ஆகவிலன்னையா யத்தனையென்னை யாண்டிடுந் தன்மையான்) அப்புன்மையே ஹேதுவாக "இவ்வளவில் நாமல்லது ரக்ஷகரில்லை" என்று எனக்கு ஸர்வவிதபந்துவுமானவர். "த்ருணமொகாநு ஸதூர்க்ருத்யவைஸ்ரவணஜம்" என்கிறபடியே, "காகத்தோபாதி யிவனுக்கும் புறம்பொரு பற்றுசில்லை" என்று அதுவே ஹேதுவாக ஸர்வவிதரக்ஷகரானவர். ப்ரியமேசெய்யக்கடவதாய்செய்யுமதுவும், ஹிதமே செய்யக்கடவ விதாசெய்யுமதுவும், ஸர்வேஸ்வரத்வமானவடிமைகொள்ளும் நாயன்செய்யுமதுவும் செய்யுமவர். "தாயாய்த்தந்தையா யறியாதன வறிவித்தவத்தா" என்று ஸமவிஷயத்திலாழ்வார்சொல்லுமதெல்லாம் ஆழ்வார் விஷயத்திலே சொல்லுகிறாரிவர். (தன்மையான்) அக்நிக்கு ஔஷ்ண்யம் போலேயும், ஜலத்துக்குசைத்யம்போலேயு மிஸ்ஸ்வபாவங்

பொல்லாங்கு-பாபம். தாத்பர்யம் (அப்புன்மை இத்யாதி) எல்லாருக்கும் த்யாஜ்யஹேதுவான புன்மை, இவருக்கு ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேதுவானபடியை யுபபாதிக்கிறார் (த்ருணமொகாநித்யாதி.) "அன்னையாய்" இத்யாதிக்கு ஸௌஹார்த்தியாலே ப்ரவ்ருத்தம் (ப்ரியமே இத்யாதி.) நாயன் - ஸ்வாமி. வ்யாக்யாதா ஈடுபடுகிறார் (தாயா யித்யாதி.) "தன்மையான்" என்றதைக் கீழ்ச்சொன்ன மூன்று பதங்களிலுங் கூட்டி தாத்பர்யம் (அக்நிக்கித்யாதி.) ஸ்வபாவங்களை நிரூபகமாகச்

களை நிர்ஹேதுகமாகவுடையவர். அதாகிறது - "இவனுக்கு உபகரித்தோம்" என்று, தான் நினைத்தல், இவன்றனக்கு ப்ரத்யுபகாரத்தி லிழியவேண்டியிருத்தல் செய்யாதொழிகை. (சடகோபன்) என் பக்கல் சாஸ்த்தைப்போக்கினவர். கீழ்மூன்று பாட்டிலும் "தென்குருகூர்நம்பி" என்றுசொன்னவர், இப்பாட்டிலே "சடகோபன்" என்கிறீறே; ஸ்தோஷத்தைப் போக்கினபடியாலே. (என்நம்பி) தாய்செய்வது தமப்பன் செய்யமாட்டான்; அவன் செய்வது இவள் செய்யமாட்டாள்; ஆசார்யன் செய்யுமது இருவரும் செய்ய மாட்டார்கள்; நாயன் செய்யுமது அடியான் செய்யமாட்டான்; எல்லார் செய்வதும் செய்யவல்ல பூர்த்தியையுடையவர். (என்னம்பியே) என்னுடைய தண்மையாகிற பாழ்ந்தாறு நிரம்பும்

சொன்னத்தால் ஸஹிதம் (அதாகிற இத்யாதி). ஸாஸ்த்தைப் போக்கினதுக்கு ஜ்ஞாபக மென்னென்ன வருளிசெய்கிறார் (கீழ் இத்யாதி வாக்யத்தாலே) வக்ஷாதும் சொல்லாதே "நம்பி" என்றதுக்கு தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (தாய் என்று தொடங்கி அஞ்சு வாக்யத்தாலே). (ஆசார்யன்) எனகிற வாக்யத்துக்கு, ஸடகோபன் எனறு - என் அஜ்ஞாநத்தைப் போக்கினவ ரென்கையாலே யென்று கருத்து. (நம்பி) என்றதுக்கு, கீழ்ச்சொன்னவர்களோடு ஸாம்யம் சொனனர்; அவர்களிலும் ஆதிக்யமாக வாத்ஸல்யம் (என்னுடைய வித்யாதி). பாழ்ந்தாறு - படுகுழி; அதாவது - தம்முடைய தோஷங்களாகிற வஞ்சகமான படுகுழியைத்தூற்றுப்

படியான ஸ்ரீயையுடையவ னொன்னுமித்தனே. இவர்க்கு, கீழ்ச்சொன்ன தோஷங்கள் ஸம்பாவிதங்களுமல்ல; கர்மவச்யராகமாட்டாத ஸத்வோத்தரமாகையாலும் அபரிமிதஸத்வமாகையாலும். (௪)

போடுகைக்கீடான ஞானபூர்ணமான ஸ்ரீயை யுடையவ னொன்கை. ஆயிருத்தை யுபபாதிக்கிறார் (இவர்க்கித்யாதி). நன்மையான்மிக்க நான்மறையாளர்கள் - என்னை - புன்மையாகக் கருதுவராதலில - சடகோப னென்னம்பியே - அன்னையாயத்தனாய் என்னையாண்டிடுந் தன்மையான் என்று அந்வயம். ஆக, காற்கடைக்கொண்ட ஸம்ஸாரவிஷயத்தையும், ஸர்வ காரோபகாரகரான ஆழ்வாரையிட்டு உகவாதொழிவேனோ வென்று கருத்து. (௪)

அஞ்சாம்பாட்டு.

நம்பினேன்பிறர்நன்பொருடன்னையும்
நம்பினேன்மடவாரையுமுன்னெலாம்
செம்பொன்மாடத்திருக்குருகூர்நம்பிக்
கன்பனாயடியேன்சதிர்த்தேனின்றே.

ஸ்ரீ திவ்யார்த்தம்.

முன்னெலாம்	அநாதிகாலமெல்லாம்
பிறர்	ஈச்வரனுடைய
நன்பொருள்தன்னை	ஸமீசீநமான ஆத்மவஸ்துவை
நம்பினேன்	ஆசைப்பட்டுப்போந்தேன்;
மடவாரையும்	வாதிவ்ருத்யாதிகளையுடைய பார்ஸ்ரீகளையும்

நம்பினேன்	ஆசைப்பட்டுப்போந்தேன்;
செம்	மாற்றுமிகுங்கின
பொன்	பொன்னாலேசெய்யப்பட்ட
மாடம்	மாடங்களையுடைய
திருக்குருகூர்	திருநகரியிலேயிருக்கிற
நம்பிக்கு	உதாரரான ஆழ்வார்க்கு
இன்று	சேஷமானஸமயத்திலே
அன்பனாய்	ஸ்நிக்தனாய்; தாஸனாய்
அடியேன்	அடியேன்
சதிர்த்தேன்	சதிரையுடையேனானேன்.

வ்யாக்யாநம்.

அஞ்சாம்பாட்டில், உம்மைப் புன்மையாகவும், உமக்கு ஆழ்வார்ஸ்வரூபகாரத்தாலுமுபகாரகராகவுஞ்சொன்னீர்; உம்முடையபுன்மையையும், உமக்கு ஆழ்வார் உபகரித்த நன்மையையுஞ் சொல்லிக் காணீரென்ன; சொல்லுகிறார்.

அரும்பதம்.

அஞ்சாம்பாட்டு. "புன்மையாகக்கருதுவர்" என்று - புன்மையும், "அன்னையாய்" இத்யாதியால் - ஆழ்வாருபகரித்தபடிகளும் சொல்லி யிருக்க, இப்பாட்டிலுஞ் சொல்லுவானென்னென்கிற ஶங்கையை பரிஹரிக்க வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி; விசேஷ ப்ரகாரேண அவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (உம்மை யித்யாதி.) சொல்லிககாணீர் என்றது - விசேஷித்துச்சொல்லிக் காணீரென்றபடி.

(நம்பினேனித்யாதி) இது என்னுடைய புன்மை யிருந்தபடி. (பிறர்நன்பொருள் - நம்பினேன்) பிறரென்கிறது-ஸம்ஸாரிகளை. நன்பொருளென்கிறது - ஆத்மவஸ்துவை. த்ரவ்யாத்மவாதத்துக்குமவ்வருகாய், விஸஜாதீயமான வைலக்ஷண்யத்தை யுடைய னாகையாலே - பிறரென்கிறது ; "உத்தம: புருஷஸ்த்வந்ய:" என்னக்கடவதிறே. பொருளென்று - த்ரவ்யம். நன்பொருளென்று - விலக்ஷணமான ஆத்மவஸ்து; "த்ரவ்யாணி நவ தத்விதம்" என்று த்ரவ்யங்களில் ப்ரதானமாக வாத்மவஸ்துவை நிஶ்சயித்ததிறே. அத்தையிறே முன்புநான்அவஹரித்தது. நம்புதல்-ஆசைப்படுதல். பரத்ரவ்யத்தை யாசைப்படுகையிறே - அவஹாரமாவது. "வன்கள்வன்" என்றுஆழ்வாரநுஸந்தித்ததிறே யிவர்க்குமுதல். "கிந்தேந நக்ருதம் பா

ஹார தாத்பர்ய மருளிச்செய்து, அந்வயித்து தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (பிறர் இத்யாதி.) பிறர் என்று ஸம்ஸாரிகளைசொல்லும் ப்ரகாரத்தை யுபபாதிக்கிறார் (த்ரவ்யாத்மேத்யாதி) அவ்வருகு - உத்கர்ஷாவதி. இதுக்கு ஹேது (விஸஜாதீயேத்யாதி.) ஆத்மாவைச் சொல்லும் ப்ரகாரத்தைக் காட்டுகிறார் (பொருளென் றித்யாதி.) வைஶேஷிகதந்த்ர நன்மையை உபபாதிக்கிறார்(த்ரவ்யாணீத்யாதி) "நம்பினேன்" என்றதுக்கு தாத்பர்யம் (அத்தை யித்யாதி.) ஸ்வாரஸ்யம் (நம்புதலித்யாதி.) ஆசை, அபஹாரமானபடி யென்னென்ன (பரத்ரவ்யேத்யாதி.) தம்மை ஆத்மாபஹாரியாக அநுஸந்திக்கைக் கடியென்னென்ன (வன்கள்வன் இத்யாதி) வன்கள்வன்

பரேணாத்மநாபிஹரிணா".—ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யத்
தளவில் நில்லாதே, சேஷத்வகாஷ்டையில் நிற்கக்
கடவ ஆத்மஸ்வரூபத்தை க்ஷேத்ரஜ்ஞனபஹரித்தது; ததீய
சேஷமான வன்றிறே இவ்வாத்மஸ்வரூபம் ஸநாதந
மாயிற்றுவது. அபஹாரத்தில்வந்தால், த்ரவ்யத்தி
னுடைய ஸ்வாம்யத்தைக்கும், அபிமானித்தவ னுடைய
ஸ்வாம்யத்தைக்கும் தக்கபடி ப்ராயச்சித்தம் கனத்தி
ருக்குமிறே; ப்ராஹ்மணஸ்வத்தை அபஹரித்தாற்
போலன்றே, வைஷ்ணவஸ்வத்தை யபஹரித்தால்;
த்ரவ்யங்களிலும் தாரதம்யஸத்பாவத்தாலே ப்ராய

என்றது - திருவாய்மொழி; ஸிம்ஹாவலோகந ந்யாயேன;
"நன்பொருள்" என்றதில், "தன்னை" என்றதுக்கு தானான
தன்மையாக தாத்பர்யம் (ஸ்வரூபாதி) "சேஷத்வகாஷ்டை
யில் நிற்கக்கடவ ஆத்மஸ்வரூபம்" என்றதை யுபபாதிக்கிறார்
(ததீயேத்யாதி) ததீயசேஷத்வம், ததீயசேஷத்வ வ்யாப்தமாகை
யாலே, ததீயசேஷத்வமில்லாதபோது ஈசுரசேஷத்வம் குலை
கையால் அநர்த்தமும் ப்ரஸங்கமாம்; அத்தாலே ஸநாதந
த்வமில்லையாமென்று கருத்து. "பிறர்" என்று - ஸாத்வ
வைலக்ஷண்யம் சொன்னத்தாலும், "நல்" என்று - த்ரவ்ய
வைலக்ஷண்யம் சொல்லுகையாலும் ஸித்ததோர் ஸூத்ர
த்தை யருளிச்செய்கிறார் (அபஹாரத்தில் வந்தா லித்யாதி
அஞ்சுவாக்யத்தாலே) "த்ருணம்ச்சேதாபஹாரேண யதாதோஷ:
பரிகீர்த்தித: | ஸுவர்ணாபஹாரேऽபி தாவாநேவஸபேதஸ்ய ||
ஸுவர்ணஹாரேண யதாதோஷ:பரிகீர்த்தித: | ஶ்ரோத்ரிய
ஸ்வாபஹாரேऽபி தாவாநேவஸபேதஸ்ய || ஆத்மஸ்வாபஹாரே

ஸ்ரீத்த வைஷம்யமுண்டிறே; பிறகு, வைக்கோல் களவுகண்டாற்போலே யன்றிறே ரத்நத்தைக் களவு கண்டால்; ஆசவஸ்து, ஸ்ரீகௌஸ்துப ஸ்வாமியாய், உடையவன் ஸர்வஸ்வமுமாயிறே யிருப்பது.

(நம்பினேன்மடவாரையும்) ஈஶ்வரனுக்கு அஸாதாரணமான வஸ்துவை அபஹரித்த நான், தேஹாத்மாபிமானிகள் "என்னது" என்று அபிமானித்த வஸ்துவை அபஹரிக்கச் சொல்ல வேணுமோ; ராஜத்ரவ்யாபஹாரம்பண்ண அஞ்சாதநான், க்ஷுத்ருடைய பிறகும் வைக்கோலும் அபஹரிக்க அஞ்சுவனோ; இதத்தால் - ஈஶ்வரஸாதாரணமானவஸ்துவையும் அபஹரித்தேன்; அந்யருடைய ஸாதாரணவிஷயத்தையுமபஹரித்தேனென்றபடி. மடவா ரென்கையாலே - அங்கும் அநந்யார்ஹங்களை யபஹரித்தே னென்கை. (முன்னெலாம்) இப்படி தேஹாத்மாபிமானியாயும் விஷயப்ரவணனாயும் போந்த காலந்தான் ஸாவயி

நா வ) ஸாதேஶஸ்வஸ்வ ..... | ..... தோஷஸ்யாநுஷ்டநவிஷ்யதே॥" என்கிற விவ்வசனங்க ளிவ்விடத்தி லநுஸந்தேயங்கள். க்ஷுத்ரன - க்ஷுத்ரன். "பிறர் நனபொருள்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து தாத்பர்யம் (ஈஶ்வரனுக்கிந்த்ராதி) ஸ்ரீ கள் என்னாதே, மடப்பத்தையிட்டு விஶேஷித்ததுக்கு ப்ரயோஜநம் (மடவாரிக்யாதி.) ..... ப்ராயம் (இட்படியிக்யாதி.) ....

யாகப் பெற்றதோ. ஈஷ்வரஞ்ஜோபாதி ஆத்மாவும் நித்ய
ன்; காலமும் அநாதி; ஸ்வித்த ஸ்வஸம்பந்தமும் அநாதி; ஆகை
யாலே, முன்புள்ளகாலமெல்லா மிதுவே யாகாதோ
வென்கை.

உம்முடையபுன்மை,குறைவறறிருந்தது.ஆழ்வார்
உமக்கு நிர்ஹேதுகமாக வுபகரித்தவளவேதென்ன;
அத்தைச் சொல்லுகிறார் மேல் (செம்பொன்மாடத்
திருக்குருகூர்நம்பிக்கு) என்னுடைய வஸ்வரூபத்
த்தை யாராயுமத்தனை அவதாரரோ வாழ்வார்,
"என்னையுபேக்ஷித்தகால மிவ்வளவு, போவ மிவ்வ
ளவு" என்று பார்க்கும்படியன்றே. ஆழ்வாருடைய
வஸ்துஸ்ரீஸூக்தாவஹாரம்பண்ணினேன், நான் விஷய
ப்ரவணனானேனென்று கைவிடும்படியன்றே.

ஆழ்வார்திருவடிகளை நீர்தாம்கிட்டினபடி யென்
னென்ன; விஷயங்களுக்கநுரோதி, அபஹாரத்
துக்கு இடம்பார்த்துத் திரியாநிற்க,அச்செம்பொன்
மாடத்தைக் களவுகாணப்புக்கேன்; அங்கே * வை
த்த மாநிதியைக்கண்டு அகப்பட்டே னென்கிறார்.

ஷத்துக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் (ஈஸ்வரஞ்ஜோபாதி
இத்யாதி).

மேலுக்கீவதாரிகை (உம்முடைய வித்யாதி) நம்பி வுப
காரமும் (என்னுடையவித்யாதி) "மடவாரையும்"என்றத்
தைக்கடாக்ஷித்து (செம்பொன்மாடம்)என்றுவர்ணித்ததுக்கு
ஸங்கதியுபகாரமும் (ஆழ்வாரித்யாதி) வர்ணித்த

இவர்க்குவைத்தமாநியி ஆழ்வாரிறே. ஆழ்வார்திரு வடிகளோபாதி திருநம்பியும் இவர்க்குஸூஹணீய மாகையாலே திருநம்பியைக் கவிபாடுகிறுர். (இன் றன்பனுய்) இதுக்குமுன்பு எனக்கொரு நினைவின் றிக்கே யிருக்க, அவிஹிதமாக ஆழ்வார் திருவடி களிலேவுவணுகக்கண்டேன். அநாதிகாலம்ஆத்ம வஹாரம்பண்ணியும் விஷயவுவணுயும்போந்த விது இழவுக்குடலாகையன்றிக்கே, ஸாண்வுஹா வத்தாலே. பேற்றுக்குடலாக க்ருஷிபண்ணினுைப் போலே ஃலித்துக் கொண்டு நிற்கக் கண்டேன். "நான், என்னது" - என்றிருக்கை தவிர்ந்து ஊதார விஷயங்களில் விரக்தராய், ஸமவஷேஷிகுத்தளவில் நில்லாதே அதினெல்லையான ததீயஶேஷிகுத்தள விலே நின்றுராழ்வார்; இந்தகுஊவெமெக்ஷயின்றி க்கே, முதலடியிலே நான் ஆழ்வார்திருவடிகளிலே

துகருதாதநூஹம் (ஆழ்வார்திருவடிகளோபாதியிதாதி.) "இன்று" என்றத்தை இங்கேயநுயித்து வுதீகம் (இன் றன்பனுய் என்றது.) (ஒருநினைவின்றிக்கே என்றது) ஆத்ம வஹாரசிகுஊமென்றும், விஷய வுாவணு மாகாதென் றும், ஸமவஷேஷகும் உஷேஸுமென்றும், ததீயஶேஷகூழ வாஓஷேஸுமென்றும் இப்படி ஹிதசிஜெ* யின்றிக்கே யென்றபடி. இது"இன்று"என்றதுக்குதாதநூம். "இன்று" என்றபடித்தை யுட்கொண்டு விவரிக்கிறுர் (அநாதிதாசிவாகு தாயத்தாலே) "நம்பி" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து 'நான்,

ஶ்ரவணனுகைப் பெற்றேன். (அடியேன்) ஆழ்வாரு
டைய வை஭வத்தை அநுஸந்தித்து, “ஶடகோபெ
ரூரஸ்யோபவாமஹே:” என்கிறபடியே அதுக்குத் தோ
ற்று (அடியேனென்கிருர்.) ஆசார்யர்களை “நம்பி”
யென்னக் கற்பித்தாற்போலே, ஆசார்யர்கள் அழைத்
தால் “அடியேன்” என்கிறதும் ஸ்ரீமதுரகவிகள்
வாஸனையாலே யாயிற்று. (சதிர்த்தேன்) சதிரை
யுடையேனானேன். ஈஶ்வரஶேஷமான வஸ்துவை
“என்னது” என்றிருக்கைக்கும், இதரவிஷய ஶ்ரா
வணத்துக்கும் மேற்பட்ட சதிர்கேடு இல்லையிறே;
அவற்றைவிட்டு ஸமவிஷயத்தளவிலே நில்லாதே,
ஆழ்வாரளவும் வரும்படி சதிரையுடையேனானேன்.

என்னாதே “அடியேன்” என்றதுக்கு காரணம் (ஆழ்வா
ருடைய வித்யாதி). சதிர் இன்னதென்று வ்யாவர்த்யோக்த
மாக அருளிச்செய்கிறார் (ஈரொத்யாதி.) (௫)

ஆரும்பாட்டு.

இன்றுதொட்டுமெழுமையுமெம்பிரா
னின்றுதன்புகழேத்தவருளினான்
குன்றமாடத்திருக்குருகூர்நம்பி
யென்றுமென்னையிகழ்விலன்காண்மினே.

ப்ரதிபதம்.

இன்றுதொட்டும் — இன்றுமுதல
எழுமையும் — மேலுள்ளகாலமெல்லாம்
எம்பிரான் — எனக்குஉபகாரியானவர்

நின்று	ஒருப்படிப்படநின்று
தன்	தம்முடைய
புகழ்	கல்யாணகுணங்களை
ஏத்த	ஸ்தோத்ரிக்கும்படி.
அருளினன்	க்ருபைபண்ணினார்;
குன்றம	பர்வதங்களுக்கொத்த
மாடம்	மாடங்களையுடைய
திருக்குருகூர்நம்பி	திருநகரியிலே எழுந்தருளியிருக்கிற ஆழ்வார்,
என்றும்	எக்காலத்திலும்
என்னை	என்னை
இகழ்விலன்	அநாதரிக்கிறிலர்
காணமின்	காணுங்கள்.

வ்யாக்யாநம்.

ஆறும்பாட்டில், ஆழ்வாரிப்போது இங்கேவிஷயீகரித்தாலும், நீர்தாம் அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரம் பண்ணிப்போந்த விஷயமாகையாலே மறுவலிடிலோவென்ன; அங்ஙன் மறுவலிடும்படியாயோ! ஆழ்வார்

அரும்பதம்.

ஆறும்பாட்டு. "என்றுமென்னை யிகழ்விலன காணமின்" என்றதைக் கடாக்ஷித்து ஸாதத்யஸ்ய ஸாவதிகமாதல், ஸாவதிகஸ்ய ஸாதத்யமாதல் சொல்லக்கூடாமையாலே ஸஜ்ஞாபரிஹாரார்த்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வார் இத்யாதி). "சதிர்த்தேனின்றே" என்று நீர் ஸந்தோஷித்திருந்தீர்; இது நிலைநிற்கப் புகுகிறதோ; விஷயாந்தரங்களை அநாதியாக ஸம்ஸவித்த வாஸநையால் நீர்தானே

ப்ரஸாதமென்பக்கலிருப்பதென்கிருர். "ஸாலீநாம ஸ்ரீ உதாமெமெ யொமஹுஷாஜாயதெ" என்றும், "ஸாரயிஹஜாஸவஸ்ராவதீ" என்றும், ஹரஸ்ஸு ப்ரஸாதிக்கும் ஸமஸ்தமெவ யாவிலே நினைத்திருக்கலாமோ ஆழ்வார் கருணை.

(இன்றுதொட்டும்) விஷயீகரித்தவின்று முதலாக. ஸமஸ்த ஸாமாயணம்போலே ஆச்ரயிப்பதொரு காமமும் ஸலிப்பதொரு காமமுமாயோ ஆழ்வாருடைய விஷயீகார மிருப்பது; விஷயீகார திவஸமே தொடங்கி அநந்தவ காலமாயன்றே இருப்பது. (எழுமையும்) ஏழுஜந்மத்துக்கு லக்ஷணம்; மேலுள்ள காலமெல்லா மென்றபடி. (எம்பிரான்)

திரும்பினுலோ வென்று ஸாக்ஷாத்ஸஹஸ்ரஷ்டு ஸமஸ்த ப்ரஸாதம் போலே ஆழ்வார் ப்ரஸாதஷ் உயோஜநுவிலோ வென்னவருளிச்செய்கிருர் (ஸாலீநாமித்யாதி) இவ்வாஸ்யத்துக்கு வாசார்த்திலே நோக்காய், ஸமஸ்த விஷயத்திலும் நான் போகாதே, யாவதாத்மஸாவி தம்மையேத்தும்படி நிர்ஹேதுகமாகவருளின வாழ்வாருடையகருணைய, ஸத்திஷ்டொயொமஹராதிகளையிட்டுக் கைவிடுமவன் கருணையொடு ஸமமென்னலாமோ வென்று கருத்து. ஸமஸ்த ப்ரஸாதத்திலுமதிசயிதமான வாழ்வாருடைய ப்ரஸாதத்துக்கு ஏழுஜந்மம் தன் புகழேத்தப் பண்ணினுல் என்னுல் ஏத்தவாகாமையாலே அநந்த காலத்துக்கு முபலக்ஷண மாக்குகிருர் (ஏழுஜந்மித்யாதி.) அருளினபின்பன்றே "எம்பிரான்" என்று உபகா

"பிரான் பெருநிலங்கீண்டவன்" என்று ஸமவிஷயத்தில்ஆழ்வார்பேசும்படியை உபகாரஸ்ம்ருதியாலே ஆழ்வார் விஷயத்திலே பேசுகிறார். (எம்பிரான்) என்னுமதி. (நின்று) ஒருபடிப்படநின்று. உபகார ஸ்ம்ருதியாலே ஸமவஸ்தத்தளவும் ஆழ்வாரை யநுஸவித்து, பின்பு அதுகிட்டினவாறே அதிலேதோள் மாறும்படி யின்றிக்கே யிருக்கை. (தன்புகழேத்த) ஆழ்வாருடைய அநுஸவத்துக்குள்ளே ஸமவதநுஸவமாம்படியா யன்றோ வாழ்வாருடையபெருமை யிருப்பது. (அருளினான்) நிர்ஹேதுகமாகக்ருபைபண்ணினார். "மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்று ஆழ்வார் ஸமவிஷயத்திற் சொன்ன வார்த்தையை

ஈதநுஸந்தம்பண்ண ஸூத்ரவும், முன்னேதானே எம்பிரான் என்பானென் •என்கிற ஶங்கையை உபகாரஸ்ம்ருதிவிஷயத்தாலே சொன்னொன்று ஸஜூஷணமாக வரிஹரிக்கிறார் (பிரான் இத்யாதி.) கீழ் வாக்யவிவரணம் (உபகார ஸ்ம்ருதியாலே இத்யாதி.) தன்புகழ் எனபானென், "அவன புகழ்" என்னவேண்டாவோ வென்ன; வருளிச செய்கிறார் (ஆழ்வாருடைய இத்யாதி.) சுரவாத ஸமவதநுஸவரான வாழ வாரை தாநுஸவிக்கும்போது அந்தஸமவதநுஸவமிதிலே வஹிக்குமென்று இவ்வாக்யத்துக்குதாத்பர்யம். ஹேதுவைச் சொல்லாமையாலே ஸூசிதம் (நிர்ஹேதுகேத்யாதி) "என்னை யருளினான்" என்னதே கேவலம் "அருளினான்" என்கையாலே, ஆழ்வார், எனக்கருளினன் என்றதவோபாதி யருளிச் செய்தானென்கிறார். (மயர்வற இத்யாதி) அருளுக்கு முன்ப

ஆழ்வார் திருவடிகளிலே சொல்லுகிறாரிறே யிவர். (குன்றமாடத்திருக்குருகூர்நம்பி) தம்மையுமேத்தி இன்னமொரு விஷயத்தையு மேத்தவேண்டும்படி யோ ஆழ்வாருடைய வைலக்ஷண்யமிருப்பது. "குன்றம் போல்மணிமாட நீடுதிருக்குருகூர்" என்று ஆழ்வா ரருளிச்செய்யுமதிறே யிவர்நெஞ்சிலே வாஸிதமா யிருப்பது, அத்தைச் சொல்லுகிறார். (என்றுமெ ன்னை யிகழ்விலன்) என்று மிகழ்விலன், என்னை யிகழ்விலன்; - யாவதாத்மபாவி, புறம்பே யொருவிஷ யத்திலே போகவிட்டுக் கொடார்; என் தண்மை பாராதே விஷயீகரித்த அவர், என்னைவிஷயாந்தரங் களிலே போகவொட்டுவரோ. தம்திருவடிகளொழி யப் புறம்பு புகலற்றிருக்கிற வென்னை. "புறம்பே போக" என்றாலும் போகலாம்படி யென்கையிலே என்னைக் காட்டித்தருவரோ. (காண்மினோ) இது ப்ரத்யக்ஷிக்கலாவ தொன்றாயிருக்க, ஆழ்வார் பெ ருமை நான் சொல்லிக்கேட்கை மிகையன்றோ.

தம்மையுளராக நினைத்திராரென்று கருத்து. நின்று தன புகழேத்துகைக்கு ஹேதுவாக * நம்பி வடிகாதரும் (தம்மையும் இத்யாதி.) ப்ராசாரதோவை வர்ணி யாதே இப்படி வர்ணிப்பானென்னென்ன, அதுக்குஹேதுவை யருளிச்செய் கிறார் (குன்றம்போல் இத்யாதி.) "என்றும்" என்றத்தையும், "என்னை" என்றத்தையும் ஸமமாக க்ரியையிலே யந்வயங் காட்டி க்ரமேண விவரிக்கிறார் (என்றும் இத்யாதிவாக்யத்வய லக்ஷ்யத்தாலே.) "என்னை" என்றதற்கா காரம் (தம்திரு வடிகள் இத்யாதி.) குன்றமாடத் திருக்குருகூர் நம்பியான - வெம்பிரான் - இன்றுதொட்டும் எழுமையும் நின்று தன்புக ழேத்தவருளினன்; ஆகையாலே, என்று மென்னை யிகழ் விலன் காண்மின் என்றந்வயம். (சு)

ஏழாம்பாட்டு.

கண்டுகொண்டென்னைக்காரிமாறப்பிரான்
பண்டைவல்வினைபாற்றியருளினா
னெண்டிசையுமறியவியம்புகே
னொண்டமிழ்ச்சடகோபனருளையே.

ப்ரதிபதம்.

என்னை — துஷ்க்ருதங்களாலே உபேக்ஷ்யனான வென்னை

கண்டுகொண்டு — என தோஷத்தைப் பாராதே ப்ரயகடாக்ஷத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு

காரிமாறப்பிரான — அக்குடியிலே பிறந்து என்னுடைய பிறவி யெடுத்ததற்கு உபகாரகர்; [காரி என்று அப்பேருடைய பிதாவைச் சொல்லுகிறது]

பண்டைவல்வினை — அநாதிஸித்தமாய் ப்ரபலமான பாபத்தை

பாற்றி — போகட்டு

அருளினா — அருளினான்;

ஒண்டமிழ்ச்சடகோப னருளையே — ப்ராப்யத்தையுடைய தமிழ ப்ரபந்தத்தை யருளிச்செய்து ஸம்ஸாரிகளுடைய பாபத்தைப் போக்கின ஆழ்வாருடைய க்ருபையையே

எண்டிசையும — எட்டுத்திக்கிலுமிருக்கிறவர்கள்

அறிய — அறியும்படி

இயம்புகேன் — சொல்லுகிறேன்.

வ்யாக்யாநம்.

ஏழாம்பாட்டில், ஆழ்வார், தம்முடைய பக்கல் பண்ணின நிரோதக விஷயீகாரத்தைக் கண்டு, "இவ்விஷயீகாரத்துக்குயோக்யதையுண்டாயிருக்க நாட்டாரிழக்கைக்கடியென்" என்று அநுஸந்தித்து, "இவருடைய பெருமையை யறியாமையாலேயிழக கிறார்கள்" என்று, எல்லாரு மறியும்படி சொல்லக் கடவே னென்கிறார்.

(கண்டுகொண்டு) நான்கிட்டின வளவில் ஆழ்வார்க்குண்டான திருவுள்ளம நியி யெடுத்தாற்போலே யிருந்ததென்கிறார். "தம்மைப்பெறுகைக்கு *எதிர்சூழலபுககுத்திரிந்தாரிவர்" என்று தோற்றும்

அரும்பதம்.

ஏழாம்பாட்டு. கீழ்ப்பாட்டில், "நின்றுதன் புகழேத்த வருளினன்" என்று - ஆழ்வாருடைய நிரோதக கடாக்ஷத்தை அநுஸந்தித்தவர், எல்லார்க்கு முண்டாக வேண்டுமென்று "எண்டிசையு மறியவியம்புகேன்" என்கையாலே ஸுஸம்பன்னமானஸூக்தி யருளிசசெய்கிறார் (ஆழ்வார், தமமுடையபகக லிதரஸாஷி.)

"கண்டுகொண்டு" என்றதுககு-காணுதத்தைககண்டென்றும், தேடினதைக்கணடென்றும் இரண்டு தாத்பர்யம். இவ்விரண்டையு மடைவே யருளிச்செய்கிறார் (நான்கிட்டின ஐச்வர்யவாக்யத்தாலே) இப்படி தம்மிடத்தி லிருக்கைக்

படி யிருந்ததென்கிறார். அவருடைய கூம்வெக்கு கூநூத்தமான வாதுமிறேநான். (என்னை) நாட்டா ரிற்காட்டில் ஆழ்வார்க்குண்டான வாசியறியாதவெ ன்னை. தம்முடைய நிறைதகூ விஷயீகாரத்தை வுதிவத்திபண்ணவுங்கூடமாட்டாதவென்னையென் றுமாம். (காரிமாறப்பிரான்) ஆழ்வார் தம்பக்கல் பண்ணின உவகாரத்தை நினைத்துப்(பிரான்)என்கி ருர். காரிமாறப்பிரான் என்கிறவிஶேஷணத்தாலே ஆழ்வார்க்குஉவகாரகனை வீஶ்வரன்பக்கல் போகா மைக்காக விஶேஷிக்கிருர். "ஸுஹ்ருதம்ஸர்வ்வதா நாழ" என்கிறபடியே அவனுடைய வுவகாரகத்வம் ஸாவ்வஸாதாரணமா யாயிற்றிருப்பது; அந்தஸாதாரணத் த்திற் புகாமைக்காகத் தம்முடைய ஸுக்ருதத்தை

கடியென்னென்ன வருளிச்செய்கிருர் (அவருடையஐத்யாதி) (கூநூதமம்)யஸ்ஊநூ தத்ஜ்நாஸி, தநூ தமம் என்று பஹு வீரஹி; தொஷஸமஷ்டியைதை யாலே தாம் கூவெக்கு உத்த மான வாதமன்றென்றபடி. "அறியவியம்புகேன்" என்ற உத்தேலே-என்னை என்றது ஸிஐமன்றே, "என்னை"என்று சொல்லவேணுமோ வென்ன; இதுக்கு இரண்டுகாத்யமரு ளிச்செய்கிருர் (நாட்டார் ஐத்யாதிவாக்யத்தாலே.) "காரி மாறன்", என்றும்போராதோ, "பிரான்"என்னவேண்டுமோ வென்ன (ஆழ்வார் தம்பக்க லித்யாதி) "பிரான்" என்றும் போராதோ, காரிமாற வஶீந்தானென் னென்ன (காரி ஐத்யாதி) காரி என்று - ஆழ்வார் திருத்தமப்பனுர்; மாறன் என்று-ஆழ்வார்திருநாமம். ஸ்ரீயோகவிகள் நிஷ்டாதாகம்

விசேஷிக்கிறார். (பண்டைவல்வினை) அநாதிகாலஸ் ஸஞ்சிதமாய் விஷயானுபவ வ்யாவணாய் ஹேதுவான வாஸநை; ஸர்ப்பவிஷம் வினையைப்போலே வகுத்த விஷயத்தைப் பற்றுகைக்கு வழியல்லாத வழியே யிழுக்கைக்கிடான வாஸநை; "வ்யஸநாஸ்யவானவிஷயமே ஸம்ஸ்ருஷ்டிஸ்" என்கிற ஸம்ஸ்க்கு அடியான வாஸநை; இவையாயிற்று-பண்டைவல்வினையாவது. வல்வினை-ப்ராயஸ்சித்தஸாத்யமு மன்றிக்கே, அநுபவ விநாஸ்யமுமன்றிக்கேயிருக்கை. (பாற்றியருளினான்) "விஷ்ணுர்வாஸுதேவ" என்றும், "சும்மெனாதே கைவிட்டோடித் தூறுகள்பாய்ந்தனவே" என்றும் சொல்லுகிற ப்ரகாரங்க ளன்றிக்கே, உருமாய்ந்து போம்படி பண்ணினார். "தன்புகழேத்த வருளினான்" என்கிறபடியே - தம்மையே வாய்புலத்தும்படி பண்ணினார்.

(எண்டிசையுமறிய வியம்புகேன்) விசேஷஜ்ஞமாக வ்யவஸ்திதமாகச் சொல்லாதே பின்னையு முள்ளவற்றை யெல்லாங் கூட்டி யருளிச்செய்கிறார். (அநாதிகாலவாஸநாஷத்தாலே) பாற்றி என்றது - நசிப்பித்து என்றபடியாய், அத்தை வ்யாவர்த்ய ஸமர்த்கமாக வருளிச்செய்கிறார் (விஷ்ணுர் இத்யாதி.) வாஸுதேவாதி- வாஸநையை. ["ஸுதாதி கிரியாஷேவயோ:"] என்றிறேகிவண. "அருளினான்" என்றதுக்கு கருத்தும் (தன்புகழ் இத்யாதி.) (எண்டிசை என்றது) எட்டுதிக்குக ளென்றாய், அது ஸமஸ்தஸ்தானசோதியோலே ததாதியைச் சொல்லுகிறதென்கிறார் (விசேஷஜ்ஞ இத்யாதி.) ஆழ்வாரை யநுபவிக்கிற

ரோடு அவிசேஷஜ்ஞரோடு வாசியற ஈவியுடையா ரெல்லாருமறியும்படி சொல்லுகிறேன். "தொண்டீ ரெல்லீரும் வாரீர்" என்னும் ஆழ்வா ரோட்டை வாஸிநயாலேசொல்லுகிறார். அவர், "ஸம்ஸவிஷ யத்தில் ஈவியுடையா ரெல்லாரும் வாருங்கள்" என்றார்; இவரும் "ஆழ்வார்பக்கல் ஈவியுடையா ரெல்லாரும் வாருங்கள்" என்கிறார் ஆழ்வார்பக்கல் ஸாவஸ்ரத்தாலே. (ஒண்டமிழ்ச் சடகோப னருளையே) * மயர்வற மதிநலமருளினனுடைய வருள் போலல்ல, ஆழ்வாருடைய வருள்; அவ்வருளுக்கு மயலான வளவிலே பண்ணியருளின வருளிறே. ஒண்டமிழ் - ஒள்ளியதமிழ்; அழகிய தமிழென்ற படி. *பாலேய் தமிழரிசைகாரர்பத்தர் பரவும்படி

விவர் ஸொவஸர்வ ஜ்ஞராய் எல்லாரையு மழைக்கிற தென்னென்னவருளிச்செய்கிறார் (தொண்டீர் ஐத்யாதிவாக்ய த்ரயத்தாலே) "சடகோபனருள்" என்றதுக்கு வ்யாவர்த்ய வஸ்துமாக தாத்பர்யம் (மயர்வற வித்யாதி) வ்யாவ்ருத்தி தன்னை யுபபாதிக்கிறார் (அவ்வருளுக்கித்யாதி.) அயலான- அசலான. "ஒண்டமிழ்" என்று விசேஷிக்கையாலே - திரு வாய்மொழி யருளிச்செய்தவருள் தோன்றுகை யாலும், "சடகோபனருள்" என்கையாலும், பண்டை வல்வினை பாற்றியருளின வருளைச் சொல்லுகையாலும் இவ்விரண் டுக்கும் விசேஷணத்தை தர்சிப்பிக்கிறார். (பாலே யித்யாதி). காரிமாறப்பிரான் என்னைக கண்டுகொண்டு - பண்டை வல்

திருவாய்மொழி பாடினவருளுக்கு மேலேயிறே யென்னை விஷயீகரித்தவருள். (எ)

வினைபாற்றியருளினான்; (இந்த)ஒண்டமிழ்ச்சடகோபனருளை எண்டிசையு மறிய வியம்புகேன்.. என்றந்வயம். (எ)

எட்டாம்பாட்டு.

அருள்கொண்டாடுமடியவரின்புற
வருளினானவ்வருமறையின்பொரு
ளருட்கொண்டாயிரமின்றமிழ்ப்பாடினா
னருள்கண்டீரிவ்வுலகினின்மிக்கதே.

ப்ரதிபதம்.

அடியவர்	ஶேஷபூதர்
இன்புற	ஆநந்தநிர்ப்பரராக
அருள்	க்ருபையை
கொண்டாடும்	கொண்டாடும்படி
அவ்வருமறையின்பொருள்	மறையின் அந்தவரும்பொருளை
அருளினான்	ப்ரஸாதித்தருளினார்;
அருள்கொண்டு	ஈஶ்வரக்ருபையை அவலம்பித்து
ஆயிரம்	ஆயிரம்பாட்டாய்
இன்	ரஸ்யமான
தமிழ்	திருவாய்மொழியை
பாடினானருள்கண்டீர்	அருளிச்செய்த ஆழ்வாருடைய வருள்கண்டீர்,
இவ்வுலகினில்	இந்தலோகத்திலே
மிக்கது	மிக்கிருக்கிறது.

வ்யாக்யாநம்.

எட்டாம்பாட்டில், "எண்டிசையு மறியவியம்பு கேன்" என்கைக்கு ஹேது-வென்னென்னில்; ஆழ்வாருடையவருள் விஷயீகார தத்த்வத்தையும் கபளீகரித்திருக்கையாலே யென்கிறார்.

(அருள்கொண்டாடுமடியவர்) இவ்வாழ்வார்தம்மைப்போலே யிருக்குமவர்கள். "அதுவுமவனதின்னருள்" என்றும், "அருள்பெறுவாரடியார்தம்மடியன்" என்றுமிருக்குமிவர்தம்மைப்போலே, "ஆனைக்கன்றருளையீந்த" என்றும், "நின்னோடு மொக்க வழிபடவருளினாய்" என்றும், "அருள்புரிந்த சிந்தை" என்றும், "நின்னருளே புரிந்திருந்தேன்" என்றும், "அருளாதொழியுமே" என்றும், இப்படியால்அவனருளைக்கொண்டாடுமடியவர். இப்படியே ஸமஸ்த வ்யாக்யத்தைக் கொண்டாடிப் போருமவர்

அரும்பதம்.

எட்டாம்பாட்டு. ஹேதுவென்னென்னில் என்றது - எல்லாருமறிந்துஜீவிக்கும்படி சொல்லுகைக்குஹேதுவான வருளினுடைய கர்மமென்னென்னிலென்றபடி. கபளீகரித்திருக்கையாலே என்றவநந்தரம் 'இயம்புகேன' என்றுசேஷம். அருள் கபளீகரித்திருக்கை யாவது - தன்னதிசயத்தாலே தத்த்வத்தையும் விஞ்சியிருக்கை. இவ்வாழ்வாரும் மற்றவர்களுமருளைக்கொண்டாடினார்களோவென்னவருளிச்செய்கிறார் (அதுவுமவனதித்யாதி). அருளைக் கொண்டாடுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன (இப்படியே இத்யாதி), இவர்கள் பக்கல்

கள். ஸமவத்ரஸாதெஹதுவாக ஸ்ருதமான ஸர்வ
ஜ்ஞாநஸக்திகளை உபாயமாகவாதரிக்குமவர்க ளன்றிக்
கே, "கேவல ஸமவத்ரஸாதமே உஜ்ஜீவநஹேது"
என்றிருக்கு மவர்கள். தந்தாம் பக்கலுள்ள ஞாந
ஸக்த்யாதிகளை ப்ரஸாதஸமமாக நினைத்திருக்கும
தொழிய, ப்ரஸாதகமாகநினைத்திராதவர்கள். இவர்
இப்படி நினைத்திருக்கிறது மறறை யாழ்வார்களை
யிறே; "ஆழியான்ருளே" என்றும், "நின்னருளே
புரிந்திருந்தேன்" என்றுமிறேயவர்கள் பாசுரங்கள்.
(இன்புற) ஞாநநிர்ஹராக. "எண்ணுதனகளெண்
ணுநன்முனிவ ரின்பந்தலைச்சிறப்ப" என்கிறபடியே
ஸாயுஜ்யத்தி லநுயமின்றிக்கே ஸமவதநஸவமே யா
தெரயா யிருக்கும்படியாக. (அருளினனவ்வரு
மறையின்பொருள்) அவ்வருமறை - ப்ரஸிஷ்மாய்ப
பெறுதற்கரிதா யிருக்கிறமறை. அதாகிறது - வேத
ரஹஸ்யமான உபநிஷத்திறே. அவ்வருமறையின்

ஆநுகூல்யாதிகள் இருக்க ஸமவத்ரஸாதமேயுஜ்ஜீவநகாரமாகக்
கூடுமோ வென்ன (தநதா மிதயாதி). * அருள்கொண்டாடு
மடியவர் ஆழ்வார்களே யாகவேணுமோ வென்ன (இவர்
ஐசயாதி) இதுக்கு நியாமகமேதென்ன (ஆழியானித்யாதி).
வடிவாறு மருளிச்செய்து, தாதர்யமருளிச் செய்கிறார்
(எண்ணுதனக ளித்யாதி). எண்ணுதனகள் - கலம்வேய
கல்யாண குணங்கள். ஸாயுஜ்ய நிஷேயம் பண்ணுகிற
விப்ரலாபத்தை யநுஸரிக்கவே, அவர்களுக் குண்டான
வ்யவஸாயம் ஸூசிதமாமென்று இவ்வாக்யத்துக்கு தாத்

பொருளை யருளினன் - நித்யஸூரிக் கல்லது
தோன்றாத வுபநிஷத்ர்த்தத்தையு மருளிச்செய்தார்.
ஸர்வஜ்ஞர்க்கு நித்யமான வேதார்த்தம் - உப
நிஷத்ரஹஸ்யமிறே; "ஸாஹித்ய ரஸதாஸகாய"
என்னக்கடவதிறே. அதாவது - "ஸர்வஸ்" என்
றும், "ரஹஸ்யவேதம்" என்றுஞ்சொல்லுகிறவிஷ
யத்தை தத்வஸாக்ஷாத்தாலேஷஹிக்கை. "ஸஹஸ்ர
வாநந்யாதி" என்றும், "தஸ்த்த் ஸ்வஸ்ரமாது"
என்றுஞ்சொல்லக்கடவதிறே.

(அருள்கொண்டு) இவர்தாம் ஸ்வபாவயாலே
யருளிச்செய்தாரன்று, "மயர்வறமதிநலமருளினன்".

ஜ்ஜீ. மறையின் பொருள் என்றதுக்கு தாத்பர்யம்
(நித்யத்யாதி). அருளினன் என்கைக்கு அதினுடைய
சீர்மையேதென்னவருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேத்யாதி.) உப
நிஷத்ரஹஸ்யம் சீரியதென்னு மதுக்கு ப்ரமாணம் (ஸாஹி
த்யாதி). 'ஸா' என்று-ஸ்ரீ யைசசொன்னாலும்அதுக்குஸ்த்ரீ த்வ
த்வாராவென்று கருத்து. ஸாத்விகர்க்குத்தோன்றுகிற
கார்யமேதென்ன (அதாவது ஜத்யாதி). உக்தார்த்த ப்ரமாணம்
(வேதஜத்யாதி). ஹரவதஃகூநந்தாசஸோநாநந்யதீதிவ்யவ
ஹாராதிஸந்த்ரார்த்தஃ. அருமறையின் பொருளை யருளின
ப்ரகாரமேதென்னு மாகாங்க்ஷயிலே "அருள்கொண்டு"
என்றருளிச் செய்தாரென்று திருவுள்ளம்பற்றி வ்யாவ்ருத்தி
யோகமாக ஸ்வதந்த்ரவேமூலமென்று தாத்பர்ய மருளிச்
செய்கிறார் (இவர்தாம் ஜத்யாதி). அவனோ ப்ரவர்த்தனை

என்கிற படியே - ஸமவத்ஸாதிஸ்ய ஜ்ஞானத்தை முதலாகக்கொண்டு, தமித்ரராய்க் கொண்டா யிற்றருளிசசெய்தது. "என்னுகியே தப்புதலின்றித் தனக்கவிதான்சொல்லி" என்கிறபடியே - பிறரோ பாதி, கவிபாடுகிறதாமும் விஷிதராம்படி திருவடி மாகவிறே கவிபாடுவித்துக் கொண்டது, (ஆயிர மின்றமிழ்ப் பாடினன்) "வதஹ்ஸ்ரம் ஸஹஸ்ராணி ஸ்லோகானாம் ....." என்றூற்போலே யாயிர மாக வாயிற்றுப்பாடிற்று. ஓராத்மாவுக்கு ஹிதாம்ஸ த்துக்கொவ்வொருபாட்டே யமையுமபடியிறேயிரு ப்பது. (இன்றமிழ்ப் பாடினன்) ....மான வாத்தை "....." என்கிற படி யே ....மாகவும் ஸர்வாதிகாரமாம்படி யாகவும் பாடினார். (பாடினனருள்கண்டீர்) "மயர்வற மதி நலமருளினன்" என்னும்படி யிருளல்ல, அது தன் னையும் விளாக்குலைக்கொண் டிருக்குமருளிறேயாழ் வாரருள். ஈஸ்வரன் கைவிட்ட வாத்மாக் களையும்,

---

னன (என்னுகியே யித்யாதி) ....மானவெதார்த்தை ஸம் .... யாகி .... கவித்தா ருண் டோவென்ன. (வதஸ்ரஸ இத்யாதி) ஸ்ரீராமாயணத்தோடு ஸமமாக விருபத்து நாலாயிரமாகப பாடாதே ஆயிரமாகப் பாடுவா னென்னென்ன (ஓராத்மாவுக்கு ஐத்யாதி). "சட கோபனருள்" என்றூற்போலே "பாடினனருள்" என்ற துக்கு .... (மயர்வற வித்யாதி) கண்டீர் என்ற துக்கு .... மருளிச் செய்கிறார். (ஈஸ்வ ரவித்யாதி).

அவர்களுடைய உபாக்தியைக்கண்டு திருத்தவொரு ப்பட்ட படியாலே யிவரருள் ப்ரஸாதமன்றோ வென்கை. (இவ்வுலகினில் மிக்கதே) விலக்ஷணமாக தத்வத்ரயத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரித்திருக்கை. "அதனில் பெரியவென்னவா" என்று ஸமவிஷயத்தில் தமக்குண்டான வைலக்ஷண்யத்தளவும் போருமா யிற்று என்னளவிலே க்ருபையும். (அ)

'ஜ்ஞாநதோ ஸக்திஜ்ஞாநம்' என்கிற ந்யாயத்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (விலக்ஷணமாத்ராதி) தம்முடைய பக்ஷபாதத்தின க்ருபையை த்ருஷ்டாந்தமாக விவரிக்கிறார். (அதனில உத்தராதி.) அருள்கொண்டாடுமடி யவரின்புறவவ் வருமறையினுடைய பொருளையருளினன, அருள்கொண்டா யிர மின்றமிழ்ப்பாடினனுடைய வருளிவ்வுலகினில மிக்கதே கண்டீர் என்றபிப்ராயம். (அ)

ஒன்பதாம்பாட்டு.

மிக்கவேதியர்வேதத்தினுட்பொரு
ணிற்கப்பாடியென்னெஞ்சுணிறுத்தினன்
தக்கசீர்ச்சடகோபனென்னம்பிக்காட்
புக்ககாதலடிமைப்பயனன்றே.

ப்ரதிபதம்.

மிக்கவேதியர்	ஸர்வஜ்ஞர்களுடைய
வேதத்தின்	வேதத்தினுடைய,
உட்பொருள்	ஸாரமான அர்த்தம்
நிற்க	நிற்க

பரடி	ப்ரீதியை த்விதியமாகப் பாடி
என்கெஞகள்	என்மனஸ்ஸிலே
நிறுத்தினன்	ஸுப்ரதிஷ்டி தமாம்படி பண்ணினர் ;
தக்க	தகுதியான
சீர	ஜ்ஞாநாதிகுணங்களையுடைய
சடகோபன் என்நம்பிக்கு	என்னுடைய ஸ்வாமியான ஆழ்வார்க்கு
ஆட்புக்ககாதல	தாஸ்யத்திலே ப்ரவேசத்தினுண்டானகாதல்
அடிமை	தாஸ்யத்துக்கு
பயனன்றே	ப்ரயோஜநமாம்.

வ்யாக்யானம்.

ஒன்பதாம்பாட்டில், ஆழ்வாருடையவருள் "உலகினில் மிக்கது" என்கைக்கடி யென்னென்னில ; என்னுடைய தன்மை பாராதே ஸகலவேதங்களினுடையார்த்தஸாரத்தைப்பாடி, அத்தை யெனக்கு

அரும்பதம்.

ஒன்பதாம்பாட்டு. "மிக்கது"என்கைக்கு என்றது-மிக்கதென்றதைக் கென்றபடி. ஸ்ரீமதுரகவிகள் மஹாதீர்த்தினின்றும் ஆழ்வாருடைய திவ்யதேஜஸ்ஸை ஸாக்ஷாத்கரித்து வந்து உபயோகிகளாகையாலே இவருக்கொரு தன்மையு [illegible]

உபகரித்தா ரென்கிறார். "நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேனென்கண் பாசம்வைத்த பரஞ்சுடர்ச் சோதி" என்று அவ்விஷயத்தில் ஆழ்வாரருளிச் செய்தத்தை, ஆழ்வார்திருவடிகளிலே யிவரருளிச செய்கிறார்.

(மிக்கவேதியர்) ப்ராமாணஶ்ரேஷ்டமான வேதத்தையே நிரூபகமாக வுடையவர்கள். "உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள்" என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்யக்கேட்டிருக்கையாலே, "ப்ராமாணஶ்ரேஷ்ட" என்கிறார். ஸம்ரக்ஷணாவிஷயீகரணம் பண்ணினவர்க ளென்றுமாம். (வேதத்தினுட்பொருள்) ஸகலவேதங்களினுடைய ரஹஸ்யார்த்தை. வேதாந்த ரஹஸ்ய - தசீயஶேஷத்வ பாரம்யமான ஸமவஶேஷத்வமென்

மெனறருளிச்செய்கிறார் (நீசனே னித்யாதி.) மிக்க என்றதுக்கு-ஶ்ரேஷ்டதையும் ஸமூகமும் என்றிரண்டர்த்தம். முந்தினத்தையருளிச்செய்கிறார் (ப்ராமாணேத்யாதி.) ப்ராமாண ஶ்ரேஷ்ட்யேபாதேயகாதிகளாலே. இப்படி விஶேஷணமிடச் சொல்லவேண்டுமோவென்ன; ஆழ்வார்விஶேஷணமிட்டாற் போலே யருளிச்செய்தா ரென்கிறார். (உளன இத்யாதி.) இரண்டாமர்த்தம் (ஸமேதேத்யாதி.) வேதார்த்த ஸமவஶேஷத்வமன்றோ, உட்பொருளை தன்னெஞ்சில் நிறுத்துகை யாவ தென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (வேதாந்தார்த்தமென்று தொடங்கி, ஸாரமாக்கினு ரென்னுமளவும்.) ஆழ்வாரோவிக்கொள்ள, தாமிங்கே யடிமைசெய்கையாலே தமக்கிங்கே ஸித்தவடிமை, ஆழ்வாருக்கு [illegible]

றிறே வேதிகஸார்த்தூழ் நிரூபித்தது. (நிற்கப்பாடி) ஸூக்ஷ்மமான விந்தார்த்தஸாரார்த்தத்தைக்கேட்பார்க்கு ப்ரத்யக்ஷ விஷயமாம்படிபாடி. "பரமனைப்பயிலும் திருவுடையார்யவரேலும்" என்றும் "எம்மையாளும் பரமர்" என்று மருளிச்செய்தாரிறே. (என்னெஞ்சுள் நிறுத்தினான்) ஸம்ஶ்லேஷகத்துக்குங் கூட மேட்டுமடையான வென்னெஞ்சிலே யித்தை ஸ்திரமாக்கினார். கல்லைத்துளைத்து அதிலே நீரைநிறுத்துவாரைப்போலே, நிர்விவரமான வென்னெஞ்சுக்கு மிதுவே விஷயமாம்படிபண்ணினார். இதிறே - என் தண்மையைப் பாராதே யென்றிறத்திற் பண்ணின வுபகாரம்.

(தக்கசீர்ச்சடகோபன்) இது துடங்கி உபகார ஸ்ம்ருதியாலே தமக்குப்பிறந்த அபிநிவேசத்தைப் பேசுகிறார். (தககசீர்ச்சடகோபன்) "ஸர்வேஶ்வரன் கவிகள்" என்றால் தகுதியான கல்யாணகுணங்களை

ஏவிகொள்ள மாட்டாமையாலே பாவைசத்திலே ஸ்திதித்ததென்றபடி. வேதார்த்தஸாரம் - ப்ரணவத்தில் அகாரார்த்தம். உகாரார்த்தத்தை த்ருஷ்டாந்தபூர்வக விவரிக்கிறார் (கல்லைத்துளைத்தித்யாதி) நிர்விவரமான ஸம்ஶ்லேஷகம் கூடப்புகுராதபடி கீழோடே யிவ்வர்த்தத்துக்குச சேர்த்தியாகையாலே ப்ரத்யுபகாரஸம்பாரம்பண்ணுகிறார். (இதிறேஇத்யாதி.)

இது துடங்கி என்றது - இந்த அர்த்தமும் மேற்பாட்டும். தக்கவென்றதுக்கு ஒன்று சொல்லவேண்டுகையாலே ஸர்வேஶ்வரன் கவி என்று சொல்லுகைக்குத் தக்கவொன்றாக மருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஶ்வரனித்யாதி.) கண்ணன்றனக்குக்

யுடைய வாழ்வார். "அயர்வறு மமரர்க ளதிபதி" என்றால் ஸர்வேச்வரனுக்குப் போரும்படி யிருக்குமாபோலே, "ஸர்வேச்வரன் கவிகள்" என்றால் போரும்படியாயிற்று ஆழ்வாரிருக்கும்படி; "ஏற்கும் பெரும்புகழ் வானவரீசன் கண்ணன்றனக்கேற்கும் பெரும்புகழ் வண்குருகூர்ச் சடகோபன்" என்று தாமே யருளிச்செய்தாரிறே. (என்நம்பிக்கு) அதுக்குமேலே யொரு வைலக்ஷண்யமிறேயிது. என்னை விஷயீகரிக்கைக்குத் தகுதியான ஸௌசீல்ய குண வைலக்ஷண்யத்தை யுடையரானவர்க்கு. (ஆட்புக்ககாதல்) அநந்யார்ஹசேஷமாக்கின ப்ரீதி. (அடிமைப்பயனன்றே) இந்த ப்ரீதியன்றோ வப்போதே தாஸ்யமான வ்யபோஜநத்தோடே வ்யாப்தமாயிருப்பது. ஸமவ விஷயத்தில் ப்ரீதியடியாகப்பிறந்ததாஸ்யம், ஸமீப விசேஷம்பிறந்தால் அஸ்திரராதி சாஸ்த்ரத்தாலே யொரு தேசவிசேஷத்திலேசென்றால்பெறக்கடவதாயிறே

கவியென்றாலேற்கும் பெரும்புகழ் என்றுகருதி, வ்யாகாண மருளிச்செய்கிறார் (ஏற்கும் இத்யாதி.) "தக்கசீர்" என்ற போதே கல்யாண குணங்களைச் சொல்லி யிருக்க, நம்பி என்பானென்னென்னில் அருளிச்செய்கிறார் (அதுக்குமேலே இத்யாதிவாக்யத்தாலே.) ஆள்புக்ககாதல் - ஆள்புக்குப் பண்ணினகாதல். இத்தை யருளிச் செய்கிறார். (அநந்ய த்யாதி) அடிமையை, பயனாக - ஸமமாக வுடைத்தான தென்று அர்த்த மருளிச் செய்கிறார் (அப்போதே யித்யாதி.) வ்யாவர்த்ய ஸ்வரூபம் விவரணம் பண்ணுகிறார் (ஸமவத்யாதி)

யிருப்பது; அங்ஙனன்றிக்கே, ஆழ்வார்பக்கல்பிறந்த ருசி, ஐஸ்வர்யத்தோடே இங்கேயாழ்வார் திருவடிகளிலே யெல்லாவடிமையுஞ் செய்யலாம்படி பண்ணும். "துயரறுசுடரடிதொழுதெழு" என்று முதலிலே யுபதேசித்த வாழ்வார்க்கு*முனியேநான்முகனுக் கவ்வருகேயிறே பேற்றுயிற்று; இவ்விஷயத்தில் ருசிபிறந்தால் அத்தனை விளம்பியா தென்கிறது. அன்றேயென்றது - ஆமென்றுமாம். (கூ)

இத்தை முதலிக்கிறார் (துயரறுஐத்யாதி.) முந்தின வாக்யத்தில், அன்றேயடிமைப்பயன் என்ற ந்யயம். இரண்டாமாக்யத்துக்கு யயாக ... ந்யயம். (கூ)

பத்தாம்பாட்டு.

பயனன்றாகிலும்பாங்கலராகிலுஞ்
செயனன்றாகத்திருத்திப்பணிகொள்வான்
குயினின்றால்பொழில்சூழ்குருகூர்நம்பி
முயல்கின்றேனுன்றன்மொய்கழற்கன்பையே.

வ்யாக்யை.

பயனன்றாகிலும்	ப்ரயோஜநமில்லாமற் போனாலும்
பாங்கலராகிலும்	பாங்கின்றிக்கேயிருந்தார்களேயாகிலும்
செயல்	வ்யாபாரத்தை
நன்றாக	ஸந்மார்கவர்த்தமாக
திருத்தி	ஶிக்ஷித்து
பணிகொள்வான்	... கைங்கர்யத்தில் ... யிப்பிக்கிறார்

குயில	ஆழ்வார் ஸந்நிதியிலே யிருக்கிற குயில்களுங்கூட
நின்று	நின்று
ஆல்	திருவாய்மொழியைப் பாடுகிற வ்யக்தியையுடைய
பொழில்	பொழிலாலே
சூழ	சூழப்பட்ட
குருகூர்	திருநகரிக்கு
நம்பி	நிர்வாஹகரானவரே
உன்றன்	தேவரீருடைய
மொய	ஸ்ரீவைஷ்ணவமான
கழற்கு	திருவடிகளுக்கு
அன்பையே	அன்பையே
முயல்கின்றேன்	அபிவ்ருத்தியாக்கின்றேன்.

வ்யாக்யாநம்.

பத்தாம்பாட்டில், ஆழ்வார், தமக்குபகரித்தவுபகாரத்தை அநுஸந்தித்தவாறே, தாம் இதுக்குமுன்பு ஆழ்வார் விஷயத்தில் நின்ற நிலையடங்க முதலடி

அரும்பதம்.

பத்தாம்பாட்டு. "ஆட்புக்ககாத லடிமைப் பயனன்றே" என்றுதாமஅநுபவங்களாய் கைங்கர்யங்களைப்பண்ணிக்கொண் டிருக்க, "பயனன்றாகிலும் பாங்கலராகிலும்" என்று அநுஸந்திக்கக் கூடுமோவென்கிற ஸங்கையிலே, அது தம்நெஞ்சிற் படாமையாலே யருளிச்செய்கிறொன்று அவதாரிகை (ஆழ்வார் உபகாரம்.) தமக்கு - ஸ்வாசார்யர்களுக்கு. உபகார

யிட்டிலராகித் தோற்றுகையாலே, அவர்பண்ணின வுபகாரத்தைப் பேசுகிறார். ஆசார்யன் பண்ணின உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமில்லையோ வென்னில்; "க்ருதாஸ்வாப்யஸ்மிஜ்ஞாநதாநமூம் ஸமந்து" என்று ஸ்தோத்ரவிலஸ்யமான ஸகலமும் ஸத்ருசமல்லவென்றிறே ஸாஸ்த்ரம். அவன் இவனுக்குஉபகரித்தது ஸர்வாதிகமாயிருப்பதொரு அர்த்தத்தை யானால், அப்படியே யிருப்பதொரு அர்த்தத்தை யுபகரித்தாலிறே இவன்ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணினவனாவது; ஆகையாலே ஆசார்யவிஷயத்தில எல்லாம் செய்தாலும, அவன் பண்ணின வுபகாரத்தைப் பார்த்தால் ஒன்றும் செய்திலனாய் என்றுமொக்கக குறைவாளனாய்ப் போருமித்தனை.

த்தை என்றது -"என்னெஞ்சுள நிறுத்தினான்" என்றத்தை கடாக்ஷித்து. இதுக்கு முன்பென்றது - "பயனன்றாகிலும" ஐத்யாதிஸங்கதிஸூத்துக்கு முன்பென்றபடி. அவன்பண ணின உபகாரம் என்றது - தன்பககலொன்று மின்றிக்கே யிருக்கப்பண்ணின உபகாரமென்றபடி. முதலடியிட்டதா கத் தோற்றுவமைகக ஹேது, தாம்பண்ணின கைங்கர்யா சரணம் ஸத்ருசமலலாமையாலே யத்னதப் பண்ணககடா தென்று கருத்து. ப்ரத்யுபகாரம் - ஸத்ருசோபகாரம். ப்ரத்யுபகாரமிலலாமைக்கு ஸாஸ்த்ரங்காட்டின வசனம் உபபத்தியுங்காட்டுகிறார்(அவன் இவனுக்கு ஐத்யாதி.) ஸர்வாதி

(பயனன்றாகிலும்) நாட்டிலே யொருவனுக்கு உபகரிப்பது ஒருப்ரயோஜநத்தைப் பற்றியிறே, அங்ஙனொரு ப்ரயோஜந மில்லாதிருக்கச் செய்தே யும். (பாங்கலராகிலும்) ப்ரயோஜந மில்லாவிட்டால், சொல்லுகிற போது ஹிதம் கேட்கைக்குப் பாங்கா யிருக்கலாமிறே; அங்ஙன் பாங்கின்றிக்கே யிருந்தார்களே யாகிலும். இப்படியிருக்கு மவர்களுக்கு ஹிதம்சொல்லுகைக்கு ஹேதுவென்னென்னில்; இவர்களநர்த்தம் பொறுக்கமாட்டாம லிறே; இப்படி உபதேசிப்பா ருண்டோ வென்னில்; ராவணனுடைய அநர்த்தியைக்கண்டு "மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும்" என்று அவனுக்கு ஹிதம் சொன்னளிறே பிராட்டி; ஒருவன், தலைக்கடையையும் புழைக்கடையையு மடைத்துக்கொண்டு அகத்துக்குள்ளே கிடக்க, அகம் நெருப்புப்பட்டுவேகாநின்றால், கண்டுநின்றார் அவிக்கும்போது, தங்களுக்கொரு ப்ரயோஜநத்தைப்பார்த்தல், உள்ளேகிடந்தவன் அபேக்ஷித்ததுக்காக வாதலன்றிறே யவிப்பது; இப்படியாயிற்று ஆழ்வார்படியும். (செயல் நன்றாக) தனக்கொரு ப்ரயோஜநமில்லையேயானாலும், எதிர்த்தலைபாங்கின்

கண்டுஉபதேசிக்கைக்கு உபபத்தியுங்காட்டுகிறார் (ஒருவனுககிதாதி). அகம்-க்ருஹம். ஸஹாவஸ்தாநவிரோதமாக எடுத்த ப்ரதீகத்துக்கு தாத்பர்யம் (தனக்கு உதாசீ.) ஸ்வப்ரயோஜநமில்லாதே போனாலும் அவன் ப்ரயோஜந மானாலும் ஸஹிக்க வேண்டாவோ வென்று பரமாசக்குக் கருத்து.

றியே யொழிந்தால் அவனுஜ்ஜீவிக்கும்படியென்னென்னில்; தன்னுடைய செயலாலே யெல்லாம் நன்றாம் படிபண்ணி. இவன்செயல்தான் நன்றாம்படி யென்னவுமாம். (திருத்திப் பணிகொள்வான்) "தீர்ந்த வடியவர் தம்மைத் திருத்திப் பணிகொள்ள வல்ல" என்று - "ஸ்ராவகமும் ஸாதகமும்தானே" என்று அத்யவஸித்திருக்கு மவர்களுடைய விரோதியைப் போக்கி அடிமைகொள்ளுமவன் என்றதிறே ஸ்வரூபம்; அங்ஙனன்றிக்கே, இவையொன்று மின்றிக்கே யிருக்குமவர்களையும் திருத்திப்பணிகொள்ளுமவரிறே யாழ்வார். பணிகொள்வான் - குருகூர் நம்பி என்றந்வயம்.

குயில்நின்றால் பொழில்சூழ் என்றவிடம், திருத்திப்பணி கொள்ளும்படிக்கு த்ருஷ்டாந்தம். இவரொரு

செயல் நன்றாக என்றது ஸாத்யமாக விருக்கையாலே, ஆழ்வாருடையசெயலாலே என்று கீழருளிச்செய்து, இவன் செயலைநன்றாகப்பண்ணியென்று அர்த்தாந்தரம் (இவன்ஜ த்யாதி) திருத்தி என்றதுக்கு - திருந்ாதவரையும் திருத்தியென்றாய் ஸ்ரீவசநபூஷணமாக தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (தீர்ந்த இத்யாதிவாக்யத்தாலே.) (இவையொன்று மின்றிக்கே என்றது) ஸாத்யமவனேயென்றும் ஸாதகமவனே என்றும் சொல்லுகிற அத்யவஸாயங்க ளின்றிக்கே என்றபடி. கொள்வான் என்றது - கொள்ளுகைக்காகவென்று போராமைக்காக, அந்வயங்காட்டுகிறார் (பணிகொள்வான் இத்யாதி)

காலத்திலே ஆற்றாமையாலே "காண வாராய்" என்று கூப்பிடுவது மொருபாசுரமுண்டு; "யாவர் நிகரகல்வானத்தே" என்று களித்துச்சொல்லுவது மொரு பாசுரமுண்டு; இவர் பாசுரத்தைக் கேட்ட குயில்களும் செவியத்தாலே யிப்பாசுரத்தையே சொல்லும்; ஆகவிரண்டு பாசுரத்துக்கும் குயில்களாயிற்றுப் பயிற்றுவன. (குருகூர் நம்பி) "ஊரும் நாடுமுலகமுந்தன்னைப்போல்" என்று வேதநருடைய வளவன்றிக்கே, திருவாக்குக்களளவு மேறும்படியாயிற்றாழ்வாருடைய வைலக்ஷண்யமிருப்பது. (முயல்கின்றே னுன்றன் மொய்கழற் கன்பையே) உன்னுடைய போக்யமான திருவடிகளுக்கன்பையே, முயல்கின்றேன் - ஸ்ப்ருஹியாநின்றேன், செய்கிற வடிமையால் த்ருப்திபிறவாமையாலே, "திருவடிகளிலேயெனக்கஸந்நிவேசம் வேணும்" என்று ஆசம்ஸிக்கிறாரிறே. "என்னைத்தீமனங்கெடுத்தா யுனக்கென்செய்கேன்" என்று ஆழ்வார்தாம்அவ்விஷயத்திலே தடுமாறினாற் போலே, பண்ணின வுபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரம் காணாமையாலே தடுமாறுகிறார். (க0)

செவியத்தாலே - செவியாலே. பயிற்றுகை - அப்யஸித்துச் சொல்லுகை. * நம்பி வேதார்த்தரும் (ஊரும் இத்யாதி.) மொய் - ஸௌந்தர்யம். கழற்கு என்றது, ஸர்வஸ்வாமித்வஸாக்ஷியாய், விஷயவிஷயீபாவனையிட்டு தாத்பர்யம் (செய்கிற இத்யாதி.) முன்பே ஸந்நிவேசமுண்டாயிருக்க, இவர் ப்ரார்த்தனத்தை ப்ரார்த்திப்பா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (என்னை இத்யாதி.) (க0)

பதினோராம்பாட்டு.

அன்பன்றன்னையடைந்தவர்கட்கெலா
மன்பன்றென்குருகூர்நகர்நம்பிக்கு
அன்பனாய்மதுரகவிசொன்னசொல
நம்புவார்பதிவைகுந்தங்காண்மினே

[illegible]

[illegible]	ஸர்வாநுவாக ஸௌசீல்யத்தையே நிரூபகமாக வுடையவ
[illegible]	மமை
அடைந்தவர்கட்கெல்லாம்	[illegible]யி[illegible]லெல்லாரு[illegible]
அன்பன்	வாத்ஸல்யத்தையுடையராய்
தென்	ஸ்ப்ருஹணீயமான
குருகூர்	திருநகரிக்கு
நம்பிக்கு	நிர்வாஹகரான ஆழ்வாருக்கு
அன்பனாய்	தாஸபூதராய்
மதுரகவி	ஸ்ரீ[illegible]கள்
சொன்ன	அருளிச்செய்த
சொல்	பாசுரங்களை
நம்புவார்	ப்ரேமமாக நினைத்திருக்குமவர்களுக்கு
பதி	வஸ்தவ்யதேசம்
வைகுந்தம்	பரமபதமாக
காண்மின்	காணுங்கள்.

வ்ராவ்ராநம்.

பதினோராம்பாட்டில், நிகமத்தில், இவ் ஸங்கத்தையே தஞ்சமாக நினைத்திருக்குமவர்களுக்கு ஸ்வாஸஸ்தி வாஸவேடமென்கிறார்.

(அன்பன்) வாத்ஸல்யத்தையே நிரூபகமாக வுடையவனாயிற்றீல்லான், "இன்னானுக்கு அன்பன்" என்று விசேஷியாமையாலே. "ஸிவ-ஞாஸவி வத்ஸம்" என்கிறபடியே - ஸர்வவிஷயமாயிறறு அவனுடைய வாத்ஸல்யமிருப்பது. அதுக்குஹேதுவென்னென்னில்; "ஸமோஹம்ஸர்வபூதேஷு நமே த்வேஷ்யோஸ்தி நப்ரிய:" என்றும், "ஜெவாநாம்ஜாநவாநாந்த்ஸா ஊநரஷிரெஜெவதம்" என்றும்-ஜநகத்வாய-த்துமான ஸம்பந்தம் ஸர்வஸாதாரணமாயிருக்கையாலே வாத்ஸல்யமும பொதுவாயிருக்கும். (தன்னையடைந்தவர்கட்கெலாமன்பன் தென்குருகூர்நகர்நம்பி) ஆழ்வாருடையவன்பு அங்ஙன் பொதுவாயன்றேயிருப்பது; "பாமனைப் பயிலும் திருவுடையார் யவரேலும - அவர் - எம்மையாளுமபரமர்" என்கிறபடியே -

---

அரும்பதம்.

பதினோராம்பாட்டு. நிகமத்தில் "நம்புவார்பதிவைகுந்தங் காணமின்" என்றத்தைக கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (நிகமத்திலித்யாதி.)

அன்பன் என்றவிடத்தில் ஸ்ரீகியை விஷயாநுரூபமாக வாத ஸ்ல்யமாக வருளிச்செய்கிறார் (வாத்ஸல்யத்தை ஜத்யாதி.) அன்பன்றன்னை யடைந்தவர்கள் - ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாம

பகவத்ஸ்வரூப நிரூபகமாயிறேயிருப்பது. தம்மைப் போலே “அடிக்கீழமர்ந்துபுகுந்தேன்” என்பாரெல்லாரையும் தமக்கு நாதராக வாயிற்று நினைத்திருப்பது. (தென்குருகூர்நகர்நம்பி) “அடியாரடியார்தமடியார்” என்று - ததீய ஸம்பந்திகளளவும் பண்ணின சேஷத்வத்தாலே பூர்ணராயிருப்பர். (நம்பிக்கன்பனாய்) பகவத்விஷயத்தளவுமன்றிக்கே ததீயரளவுமன்றிக்கே ஆசார்யவிஷயத்திலே ஸக்தராய். தனக்கு புருஷார்த்தம் வேண்டியிருக்கில் பகவத்விஷயத்தைப் பற்றவமையும்; அங்ஙன் தானுமன்றிக்கே “ஈஸ்வரனுகப்பே புருஷார்த்தம்” என்றிருக்கில் பாகவதர்களைப் பற்றவமையும்; “ஜாநீக்ஷா த்வமேஜதஷ்”, “ஜஜ்ரு ாணாஷிவொணுவா:” என்று- பாண்டவர்களைத் தனக்கு நாதர்களாகவிறே நினைத்திருப்பது; ஈஸ்வரனோடு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடு வாசியற எல்லாருடைய உகப்பும் புருஷார்த்தமென்றிருக்கில் ஆசார்யனைப்பற்றவடுக்கும்; “ஆசார்யவான்” என்றாயிற்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுகப்பது.

வதர்கள். இங்கு, அன்பன என்றது - பக்தன் என்றபடி.

* நம்பி வசநபூஷணம் (அடியாரித்யாதி.) பகவானையும் பாகவதர்களையும் பற்றாமல், ஆழ்வார் விஷயத்தி லனபராவனென்னை; அன்பன், தன்னையடைந்தவர்கட் கெலாமன்பன், நம்பிக்கன்பன், என்கிற பதங்களை கடாக்ஷித்து இவர்களுக் குண்டான பதார்த்தங்களை யருளிச் செய்கிறார் (தனக்கு என்று தொடங்கி அஞ்சவாக்யத்தாலே).

வ்யாஜத்திலே ஆசார்யன் தனக்கு ஸஜ்ஞாதஜ்ஞாநவந்
த்வத்தாலே ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்து
ஸமவஸ்த்ராச்ரயணவேளையிலே ப்ராப்திகார ஸம்பந்
நனாய, தன்னுடைய அநுஷ்டாநத்தாலே யிவனை நல்
வழியே கொண்டு போய், ப்ராப்திதசையிலும
ஸாயுஜ்யவ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கக்கடவனாய,
இப்படி ஸஹத்வத்தாலே புஜ்யனாயிறே யி
ருப்பது. (மதுரகவிசொன்னசொல) ஆழ்வாரைத்
தாமசொன்னபாசுரம தமக்கினிதாயிருக்கையாலே
* மதுரகவி யென்கிறார். (சொன்னசொல் நம்புவார்
பதிவைகுந்தம்காண்மினே) இனிதாயிருந்த தில்லை
யாகிலும், இவ்வர்த்தத்தைத் தஞ்சமாக நினைத்தி
ருக்கு மவர்களுக்கு வஸ்துவுபேக்ஷை ஸர்வேசம். ஆ
ழ்வா ருபேக்ஷராரானால், 'திருநகரியன்றோ ப்ராப்ய
மாவதென்னில் ; திருநகரியில் பொலிந்து நின்ற
பிரானுடையும் ஆழ்வா ராணையுமாய் இருபுரியாய்ச்
செல்லும் ; அங்ங னன்றிக்கே ஆழ்வா ராணையே
யாய்ச செலலும சர்வேசம்; "அடியார் நிலாகின்ற
வைகுந்தமோ" என்றும், "வானவர்நாடு" என்றுஞ்
சொல்லக் கடவதிறே. நம்பி திருவழுதி வளநாடு

அவர்களுக்குகப்பாக வன்றிக்கே அவன்பண்ணின உப
காரத்தாலும் பற்றவேண்டு மென்கிறார் (வ்யாஜத்தில்
உதவி) "சொல்[illegible] என்றதே, *[illegible] என்கை
யாலே [illegible] (இனிதாய்[illegible]) (இருபுரியாவது) ஒரு
வன் முதுக்கு, எதிர்[illegible]கை. இங்கே

ஞாஸர், “நம்புவார்பதி வைகுந்தம்” என்று - “அவர்க ளிருந்த தேசங்காண் பரமபதம்” என்று சொல்லுவர்; “உரைக்கவல்லார்க்கு வைகுந்த மாகுந்தம்மூரெல்லாம்” என்னக்கடவதிறே; “கூரத்தாழ்வான் மகன்பிறந்தபின்பு ஸம்ஸாரமும் பரமபதமு மிடைச்சுவரைத் தள்ளி யொருபோகி யாயிற்றுக் காண், என்று பெற்றி பணித்தார்” என்று பிள்ளையருளிச் செய்வர். (கக)

தானே பரமபதம் என்றதற்கு ஸாவாதமாக வருளிச்செய்கிறார் (கூரத்தாழ்வா னித்யாதி.) (பெற்றிபணித்தார் என்றது) இங்கேயிருக்கச்செய்தே தானே அந்தவிபூதியி லநுபவத்தைப் பெற்றிபணித்தார். அங்குத்தையி லநுபவம் இங்கே கிட்டுகையாலே யிங்கேயிருந்தே யந்த விபூதியை யுண்டாக்கினர்; ஆகையாலே யொருபோகியாயிற் றென்றபடி. (கக)

பெரியவாசசான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு

வ்யாக்யான வரும்பதங்கள்

முற்றின.